

DESTER

Augustus 1983 · 83ste jaargang · Nummer 8

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Erza Taft Benson, Mark E. Petersen, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee.

Eindredacteur: M. Russell Ballard.

Hoofdedacteur: Larry A. Hiller **Adjunct-redacteur:** David Mitchell.

Stafmedewerkster: Bonnie Saunders **Vormgeving:** Roger Gylling.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

Boodschap van het Eerste Presidium: Bedenk wie u bent, <i>president N. Eldon Tanner</i> . . .	1
Jezus: de volmaakte leider, <i>president Spencer W. Kimball</i>	7
Vraag en antwoord, <i>Edwin Q. Cannon jr.</i>	12
Samen delen, <i>Maureen McCullough, Carole Osborne Cole, Lynette Morrill</i>	14
Een betere vader worden, <i>bijdrage van de afdeling Social Services van de kerk</i>	16
Levensverhalen bevorderen de broederschap in het quorum, <i>Jim Ackerman</i>	21
Naar grotere spiritualiteit: tien belangrijke stappen, <i>Joe J. Christensen</i>	23
De Heilige Geest, <i>Coleen Baird</i>	30
Dient elkander door liefde, <i>ouderling Tom L. Perry</i>	36
Een verandering van gedachte, <i>Shirley Farnsworth Berlin</i>	38
„Dit is het eeuwige leven,“ <i>ouderling F. Enzio Busche</i>	42
Israël in Azië, <i>Spencer J. Palmer</i>	50
Leidersvergadering in het teken van de individuele en de gezinsparaatheid	57
Een hoofdstuk per dag	61

KINDERSTER:

Van vriend tot vriend (Howard W. Hunter) <i>Joleen Meredith</i>	1
Rekenen op Eegik, <i>Nancy Ferrell</i>	4
Mijn dagboek	7
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bfr. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

© 1983 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

BEDENK WIE U BENT

President N. Eldon Tanner

Noot van de redactie:

Dit is de laatste Boodschap van het Eerste Presidium die president Tanner schreef vlak voor zijn dood in november 1982. Daar er zoveel maanden tussen het tijdstip van zijn overlijden en dat van het verschijnen van deze boodschap zouden liggen, moesten wij besluiten of wij de boodschap weg zouden laten en eenvoudig de volgende zouden nemen, of dat wij deze normaal zouden laten verschijnen. Daar de boodschap van president Tanner tijdloos is en zo belangrijk voor ons allen, en daar zij president Tanners onkreukbare levenswandel zo feilloos samenvat, zijn wij van mening dat het alleszins gepast is zijn boodschap op dit tijdstip te publiceren.

Ik herinner mij een machtige boodschap die president David O. McKay mij vroeg over te brengen aan de leden van de kerk. In de jaren dat hij niet in staat was om te reizen of bezoeken buiten Salt Lake City af te leggen, en ik zijn raad inwon alvorens op pad te gaan, zei hij vaak: „President Tanner, wanneer u zich onder de mensen begeeft, herinner hen er toch vooral aan om te bedenken wie zij zijn en om dienovereenkomstig te handelen en dat ieder van hen in deze een eigen verantwoordelijkheid heeft.”

Zijn woorden maakten een onuitwisbare indruk op mij en ik kan gerust stellen dat ik die boodschap, bij het vele reizen dat ik voor de kerk heb gedaan, inderdaad ontelbare keren heb overgebracht.

Ik heb haar mijn eigen gezin en degenen die ik op mijn kantoor ontving op het hart gedrukt. Ik heb getracht deze stelregel in mijn eigen leven in praktijk te brengen en het in mij gestelde vertrouwen waardig te zijn.

Wie zijn wij? In de eerste plaats zijn wij geestelijke kinderen van God; en in de tweede plaats leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wat een geweldige zegen en wat een enorme verantwoordelijkheid. Wegens de herstelling van het evangelie en wegens de openbaringen die God zijn profeten gegeven heeft en het feit dat wij geleid worden door een profeet die de informatie die hij van God ontvangt voor de leiding van de kerk met ons deelt, zijn

wij zo gezegend en gelukkig over de kennis en de macht van het priesterschap te beschikken die ons en ons gezin kunnen redden en helpen terug te keren tot Gods tegenwoordigheid.

Wegens de afval en het feit dat sommigen hun hart hebben verstokt en het woord van God niet willen horen, geloven of aanvaarden, verkeren velen in de wereld in duisternis met betrekking tot hun zaligmaking en eeuwige leven. Bijge-

Wij zijn zo gezegend over de kennis en de macht van het priesterschap te beschikken die ons en ons gezin kunnen redden.

volg is het ons voorrecht en onze plicht „ons licht voor de mensen te laten schijnen, opdat zij onze goede werken zien en onze Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matteüs 5:16.)

Het is belangrijk dat we hier aan denken en als wij erin slagen onszelf er steeds aan te herinneren dat God ons deze verantwoordelijkheid gegeven heeft, behoort dat een steun voor ons te zijn om onze daden te voegen naar zijn geboden.

Ik heb altijd het gevoel gehad dat de jongeren onder ons die moeilijkheden hebben met de politie, met drugs en drank, of die op onverantwoordelijke wijze met geld omspringen, vaak met deze problemen zitten ten gevolge van het voorbeeld van de volwassenen. Over het algemeen doen zij alleen maar wat zij

anderen zien doen. Er komt veel te veel onzedelijkheid, oneerlijkheid en gebrek aan integriteit voor in het leven van de leidinggevende figuren van onze naties, onze scholen en onze leefgemeenschappen. Op de een of andere wijze moeten wij de verheven idealen en de edele beginselen, die het kenmerk waren van hen die vochten en het leven lieten voor de waarheid, voor hun godsdienst en voor de vrijheid, herwinnen.

Hoewel ons ledental snel toeneemt, moet ieder van ons steeds met zendingswerk bezig zijn, hetzij door ons voorbeeld van een christelijke levenswandel, hetzij door daadwerkelijk het evangelie te verkondigen en de beginselen ervan te onderwijzen.

Ik moet hierbij denken aan een ervaring die mij te beurt viel toen ik nog in Canada woonde. Ik werkte daar een aantal jaren samen met een man die geen lid was van de kerk. Al die tijd had ik het onderwerp godsdienst niet aan willen snijden, uit vrees dat onze vriendschappelijke verhouding daardoor in gevaar zou komen. Maar uiteindelijk voelde ik mij er toch toe gedrongen om te vragen of hij er iets voor voelde meer te weten te komen over het mormonisme en het evangelie van Jezus Christus. Hij reageerde positief en onmiddellijk daarna gingen hij en zijn vrouw met ons mee naar de kerk. Het duurde niet lang voordat zij, samen met hun kinderen, lid werden van de kerk en zij hebben veel van hun tijd en talenten bijgedragen. De ouders zijn net teruggekeerd uit het zendingsgebied dat zij hebben gepresideerd en de kinderen hebben op verschillende gebieden bijgedragen geleverd, onder andere door het vervullen van een zending. Wat een nadeel zou het voor de kerk zijn geweest als ik mijn verantwoordelijkheid om hun

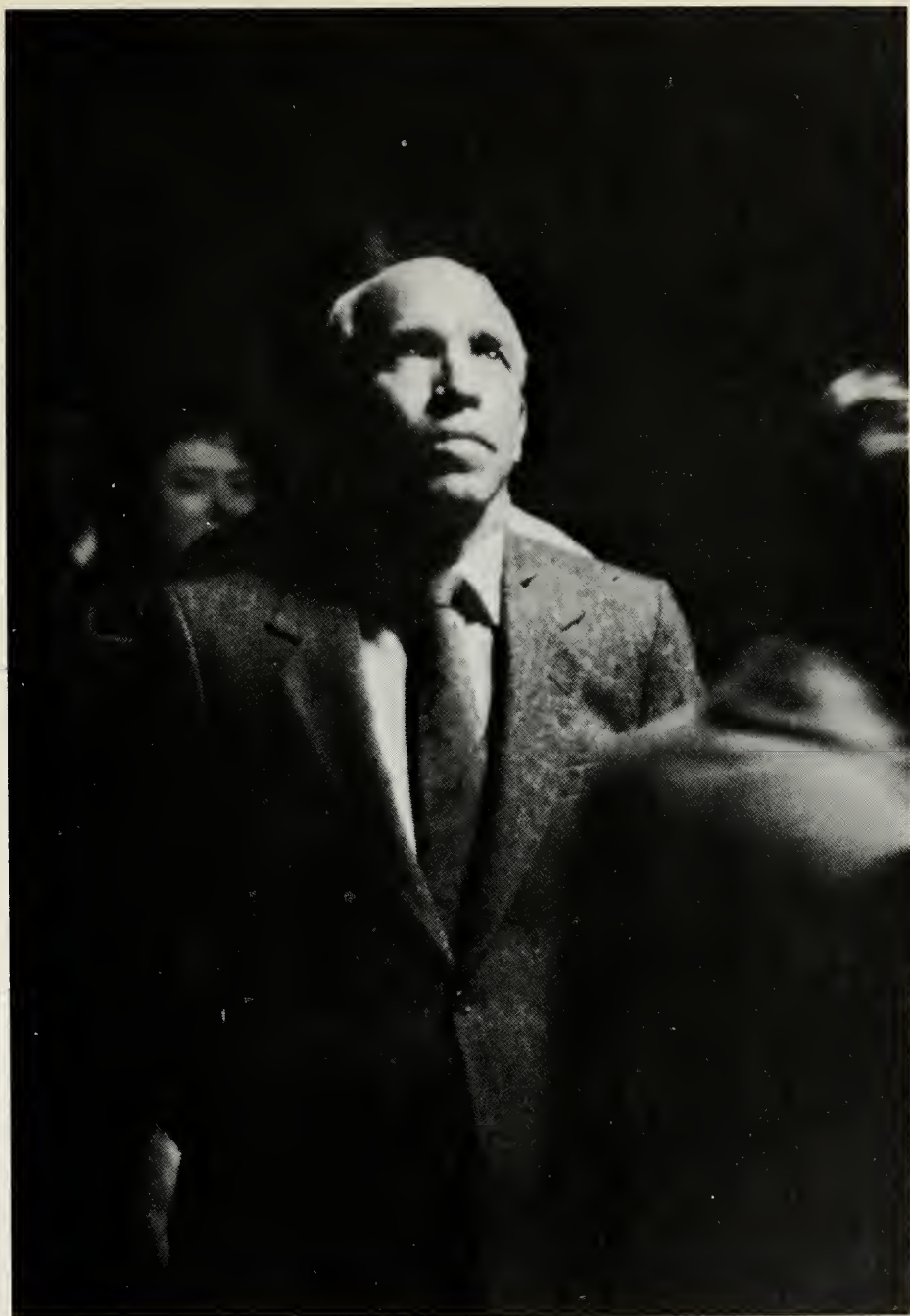

Foto: Eldon K. Linschoten

de blijde boodschap te vertellen niet was nagekomen!

Toen hij mij eens berispte voor het feit dat ik zo lang had getalmd met mijn boodschap over de kerk, waardoor zijn gezin verstoken was gebleven van de zegeningen van het evangelie, nam ik mij voor dat dit mij geen tweede keer zou overkomen en dat ik mij meer bewust zou zijn van wie ik was en dienovereenkomstig zou handelen.

In de periode dat ik het Westeuropese zendingsgebied presideerde, was ik in de gelegenheid kennis te maken met een aantal van de militairen, die daar gelegerd waren. De president van de ring voor de militairen vertelde mij een interessant verhaal.

Hij zei dat in de tijd dat hij uitvoerend secretaris was van de ring, hij van zijn generaal te horen kreeg dat deze hem als zijn assistent wilde hebben, hetgeen inhield dat hij de generaal overal heen zou moeten vergezellen. Daar hij inzag wat voor gevolgen dit zou hebben voor zijn functie in de kerk en voor zijn gezin, zei deze broeder tegen de generaal dat hij voor deze taak zou moeten bedanken.

De generaal zei: „Bedoelt u dat u deze promotie zou laten schieten vanwege uw gezin en uw kerk?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde de broeder, „zo is het inderdaad.”

„Dan kunt u de zaak wel vergeten,” zei de generaal. Maar enkele dagen later belde hij terug en zei dat hij hem nog steeds als assistent wilde hebben en dat hij de nodige maatregelen zou treffen waardoor de man zijn verantwoordelijkheid jegens de kerk en zijn gezin na zou kunnen komen.

Een andere militair, die een full-time zending had vervuld, vertelde mij dat hij in de loop van één jaar in dienst meer

bekeerlingen had gedoopt dan in zijn tweeënehalf jaar op zending in Frankrijk. Dat is een voorbeeld van hoe wij bedenken wie we zijn en dienovereenkomstig handelen.

Om aan te tonen hoezeer dit het thema was van de boodschappen van president McKay, citeer ik het volgende uit een door hem gehouden toespraak op de algemene conferentie waarin ik gesteund werd als raadgever in het Eerste Presidium:

„De kerk leert dat het leven op aarde een proeftijd is. De mens heeft de plicht *meester* en niet *slaaf* te worden van de natuur. Zijn lusten moeten worden beheerst en aangewend ten gunste van zijn welzijn en voor het verlengen van zijn leven; zijn driften moeten worden overwonnen en bedwongen ter wille van andermans geluk en zegen.

De grootste vreugde van de mens is gelegen in het onzelfzuchtige handelen ter wille van anderen. De vooruitgang van de wetenschap en de nieuwe ontdekkingen die zijn gedaan vanaf de dageraad van onze geschiedenis tot op heden, zijn te danken aan de inspanningen van mensen die bereid zijn geweest zich zonodig op te offeren voor de zaak van de waarheid. . .

Als u in overeenstemming met de influisteringen van de Heilige Geest heeft geleefd – en daarin volhardt – zal uw ziel met blijdschap worden vervuld. Als u ervan afwijkt en u bewust wordt van het feit dat u verzuimd heeft te doen wat goed is, zult u ongelukkig zijn, ook al beschikt u over alle rijkdom van de wereld.” (Algemene conferentie van oktober 1963.)

De laatste boodschap die door president McKay persoonlijk werd overgebracht, werd uitgesproken op zondag 2 oktober 1966. (Daarna schreef hij wel

andere boodschappen, maar die werden door zijn zoons voorgelezen.) Ik citeer uit de laatste door hem persoonlijk uitgesproken boodschap:

„De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen getuigt tot de wereld dat Gods wil in deze bedeling bekend is gemaakt, dat de beginselen van het evangelie, de beginselen van het leven, zijn geopenbaard. Zij zijn in overeenstemming met de door Christus onderwezen beginselen in het midden des tijds. Het is onmogelijk hier alle beginselen op te noemen die zijn wil uitmaken, maar zij zijn zo eenvoudig, dat, zoals de Schriften zeggen, ‚reizigers noch dwazen . . . erop (zullen) dolen.‘ (Jesaja 35:8.)

Naast het gehoorzamen van de beginselen en verordeningen van het evangelie, is het ‚de wil‘ van God dat u uw medemensen dient, hun welzijn nastreeft en deze wereld beter achterlaat dan u haar aantrof. Christus gaf alles wat Hij had om ons dat beginsel bij te brengen. En Hij zei: ‚In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.‘ (Matteüs 25:40.) Dit is de boodschap die God ons gegeven heeft. Deze kerk is Gods kerk en zij is zo volmaakt georganiseerd, dat elke man, elke vrouw en elk kind de kans krijgt iets goed voor een ander te doen. Het is de plicht van onze priesterschapsdragers en de verantwoordelijkheid van de hulporganisaties en van elk lid, om te dienen en Gods wil te doen. Als wij dat doen – en hoe meer wij het doen – hoe meer wij ervan overtuigd zullen raken dat het werk van God is, doordat wij bezig zijn het te beproeven. En dan, door de wil van God te doen, leren wij Hem kennen, krijgen wij nauw contact met Hem en gaan wij voelen dat het eeuwige leven inderdaad onze bestemming is. Wij zullen

van alle mensen gaan houden en met de apostelen vanouds kunnen zeggen, ‚Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben.‘ (1 Johannes 3:14.)” (Algemene conferentie van oktober 1966.)

Onze huidige profeet, president Spencer W. Kimball, spreekt zich in dezelfde trant uit, hetgeen duidelijk bleek toen ik

Wij hebben de kennis dat
God leeft en in zijn hemelen
vertoeft en dat zijn Zoon,
Jezus Christus, voor ons een
plan in werking heeft gesteld
dat ons . . . eeuwige leven zal
brengen.

luisterde naar zijn slotrede op de algemene conferentie waarin ik gesteund werd als zijn raadgever. Hij zei:

„Wij hopen dat u, bij uw terugkeer naar uw gezin, uw zaak, uw beroep en uw geestelijke roepingen, veel heeft verzameld wat waardevol zal zijn voor uzelf en voor uw gezin. De wijze waarop het werk wordt gedaan is zeker belangrijk, maar het doel ervan is van het allergrootste belang.

Wij hebben beloofd onze Heer te dienen. Wij hebben de zekerheid dat het een rechtvaardige en waardevolle zaak betreft. Bovenal, echter, hebben wij de kennis dat God leeft en in zijn hemelen vertoeft en dat zijn Zoon, Jezus Christus, voor ons een plan in werking heeft gesteld dat ons en onze geliefden, op voorwaarde van onze getrouwheid, het eeuwige leven zal brengen. Dat leven zal

een naarstig, zinvol leven zijn, met prestaties en vreugden en ontwikkeling.

Denk eens aan de grootste werkelijke vreugden die u in dit leven ooit heeft ervaren en stel u dan het volgende leven voor als een projectie van dit leven, waarvan alle zinvolle zaken nog talrijker, nog groter en nog begerenswaardiger zullen zijn. Dit zijn zaken die hebben bijgedragen aan uw ontwikkeling, vreugde, groei en geluk. Wanneer ons aardse leven eindigt, keren wij terug tot een situatie die lijkt op ons leven hier, maar dan met minder beperkingen, meer heerlijkheid en meer vreugde." (Algemene conferentie van april 1974.)

Ik smeeke allen die hier in de zaterdagavond des tijds aanwezig zijn, om het bedenken van wie wij zijn steeds voorrang te geven. Laat ons God danken voor zijn gave van leven en liefde, voor ons lidmaatschap in zijn kerk, voor ons gezin, onze vrienden en onze burens. Laat ons vriendelijk en voorkomend zijn. Laat ons gul zijn met onze tijd en talenten en liefde en mededogen tonen. Laat ons zo leven en dienen dat daaruit ons navolgen van Christus blijkt. Dan zullen allen door onze vruchten en daden weten dat wij zoons en dochters van God zijn en lid van zijn kerk. □

Suggesties voor huisonderwijzers

Enkele belangrijke punten die u desgewenst kunt gebruiken bij uw huisonderwijs:

1. *Wij dienen te bedenken wie wij zijn en dienovereenkomstig te handelen. Elk van ons heeft een eigen verantwoordelijkheid.*
2. *Wegens de herstelling en de openbaringen aan hedendaagse profeten, zijn wij zo gezegend over de kennis en de macht van het priesterschap te beschikken die ons en ons gezin kunnen redenen en helpen terug te keren tot Gods tegenwoordigheid.*
3. *Ieder van ons moet steeds met zendingswerk bezig zijn, hetzij door ons voorbeeld van een christelijke levenswandel, hetzij door daadwerkelijk het evangelie te verkondigen en de beginselen ervan te onderwijzen.*

4. *President David O. McKay heeft gezegd: „Het is ‚de wil‘ van God dat u uw medemensen dient, hun welzijn nastreeft en deze wereld beter achterlaat dan u haar aantrof.”*

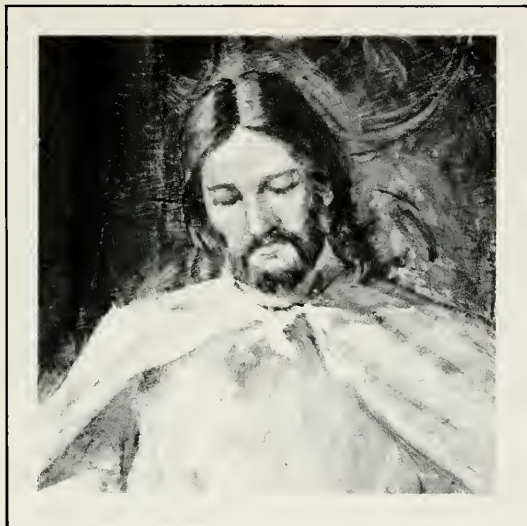
Wenken voor de bespreking

1. *Bespreek uw eigen gevoelens of ervaringen met het bedenken van wie wij zijn en het dienovereenkomstig handelen. Vraag de gezinsleden naar hun gevoelens.*
2. *Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die het gezin kan voorlezen en bespreken?*
3. *Zou deze bespreking meer inhoud krijgen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Is er een boodschap voor het gezinshoofd van de quorumleider of bisschop?*

JEZUS:

DE VOLMAAKTE LEIDER

President Spencer W. Kimball

Er valt veel meer te zeggen over het opmerkelijke leiderschap van de Heer Jezus Christus dan ooit in één enkel artikel of boek kan worden behandeld, maar ik wil toch wijzen op een aantal eigenschappen en vaardigheden die Hij zo volmaakt ten toon spreidde. Deze zelfde vaardigheden en kwaliteiten zijn voor ons allen belangrijk, willen wij enig blijvend succes hebben als leiders.

Vaststaande beginselen

Jezus wist wie Hij was en waarom Hij hier op deze planeet was, hetgeen inhield dat zijn leiding was gebaseerd

op kracht en niet op onzekerheid of zwakte.

Jezus ging uit van vaststaande beginselen of waarheden; het was niet zijn manier om al doende de regels te verzinzen. Bijgevolg was zijn manier van leiding geven niet alleen correct, maar ook constant. Zoveel van de tegenwoordige wereldlijke leiders zijn net kameleons: zij veranderen van kleur en mening naargelang de situatie, hetgeen slechts verwarrend werkt voor medewerkers en volgelingen, die geen zekerheid hebben over de koers die door hun leider wordt gevolgd. Zij die liever

afstand doen van hun principes dan van hun macht, zullen tenslotte vaak tot zo goed als alles bereid zijn om hun macht te handhaven.

Verskillende keren zei Jezus: „Kom, volg Mij.” Zijn beleid was er een van „doe wat Ik doe”, en niet alleen van „doe wat Ik zeg”. Hij wandelde en werkte in gezelschap van hen die Hij zou dienen. Zijn leiderschap was er niet een op afstand. Hij was niet beducht voor innige vriendschap; Hij was niet bang dat nauwe contacten zijn volgelingen zou teleurstellen. Leiderschap zal geen vruchten afwerpen als wij niet in de nabijheid zijn van degenen die wij leiden en ze ook niet dienen.

Jezus hield zich rein, waardoor er kracht van Hem uit kon gaan toen zijn kleed te midden van de drukte werd aangeraakt. (Zie Marcus 5:24–34.)

Anderen begrijpen

Jezus was een leider die luisterde. Omdat Hij anderen met een volmaakte liefde beminde, luisterde Hij zonder neerbuigend te zijn. Een groot leider luistert niet alleen naar anderen, maar ook naar zijn geweten en naar de inluisteringen van de Geest.

Jezus was een geduldig, smekend, liefdevol leider. Toen Petrus zijn zwaard trok, de slaaf van de hogepriester trof en hem het rechteroor afsloeg, zei Jezus: „Steek het zwaard in de schede.” (Johannes 18:11.) Zonder zich boos te maken genas Jezus heel rustig het oor van de slaaf. (Zie Lucas 22:51.) Zijn berisping aan het adres van Petrus was vriendelijk, maar toch krachtig.

Daar Jezus zijn volgelingen liefhad, kon Hij openhartig met hen zijn. Bij tijd en wijle berispte hij Petrus omdat Hij van hem hield en doordat Petrus een groot man was, kon hij ten gevolge van die berisping groeien. Er staan een paar geweldige verzen in de Spreuken, die wij allen indachtig behoren te zijn:

„Het oor, dat luistert naar de terechtwijzing die ten leven is, zal vertoeven te midden der wijzen.

Wie de tucht in de wind slaat, verwacht zijn leven; maar wie naar terechtwijzing luistert, verkrijgt verstand.” (Spreuken 15:31–32.)

Het is een wijs leider of een wijs volgeling die de „terechtwijzing ten leven” aankan. Petrus was daartoe in staat omdat hij wist dat Jezus hem liefhad, en zo kon Hij Petrus voorbereiden op een zeer belangrijke positie met grote verantwoordelijkheid in het koninkrijk.

Jezus zag zonde als iets verkeerd, maar kon tevens zien dat zij voortkwam uit grote, onbevredigde behoeften van de zondaar. Dit stond Hem toe de zonde te veroordelen zonder tevens de mens te veroordelen. Zelfs wanneer het nodig is anderen terecht te wijzen, kunnen wij blij geven van onze liefde voor hen. Wij moeten het vermogen hebben om voldoende inzicht te hebben in het leven van anderen om de grondoorzaken van hun mislukkingen en tekortkomingen te zien.

Onbaatzuchtig leiderschap

Het leiderschap van de Heiland was onbaatzuchtig. Hij stelde zichzelf en zijn eigen behoeften op de tweede plaats en diende anderen op onvermoeibare,

liefdevolle en doeltreffende wijze, die de plichtsbetrachting ver te boven ging. Zoveel van de problemen die de wereld tegenwoordig kent vinden hun oorsprong in zelfzuchtig en egocentrisch gedrag, waarbij teveel mensen strenge eisen aan het leven en aan anderen stellen ten einde aan hun eigen eisen te voldoen.

Uit het leiderschap van Jezus bleek hoe belangrijk het is om anderen met perceptie te benaderen, zonder te trachten hen te beheersen. Hij leerde ons dat er geen groei kan zijn zonder waarachtige vrijheid. Een van de problemen in verband met manipulerend leiderschap, is dat het zijn oorsprong niet vindt in de liefde voor anderen, maar in de behoefte om hen te gebruiken. Zulke leiders zijn niet gericht op andermans behoeften, maar op hun eigen behoeften en verlangens.

Jezus zag mensen en moeilijkheden in perspectief. Hij beschikte over het vermogen om nauwkeurig te bepalen welke uitwerking zijn woorden op lange termijn zouden hebben, niet alleen op degenen die ze van Hem persoonlijk zouden horen, maar ook op degenen die ze tweeduizend jaar later zouden lezen. Zo dikwijls storten wereldlijke leiders zich op een probleem met de opzet een eind te maken aan de pijn van het moment, met het gevolg dat zij nog meer problemen en pijn voor de toekomst scheppen.

Verantwoordelijkheid

Jezus wist hoe Hij zijn discipelen moest betrekken bij het levensproces.

Hij gaf hun belangrijke en vastomlijnde dingen te doen die hun groei zouden bevorderen. Jezus heeft voldoende vertrouwen in zijn volgelingen om zijn werk met hen te delen, zodat zij kunnen groeien. Dit is een van de grootste lessen van zijn leiderschap. Wanneer wij anderen terzijde stellen zodat iets vlugger en doeltreffender zal gebeuren, zal het met het werk wel in orde komen, maar zonder de groei en ontwikkeling van de volgelingen die zo belangrijk is. Aangezien Jezus weet dat dit leven een bepaald doel heeft en dat wij op deze aarde zijn gezet om te werken en te groeien, wordt groei naast een van de middelen ook een van de grote doeleinden van het leven. En als er fouten worden gemaakt, kunnen wij op een liefdevolle en behulpzame manier erop wijzen waar het beter had gekund.

Jezus was niet bang om eisen te stellen aan degenen die Hij leidde. Hij had de moed om Petrus en anderen te roepen om hun netten achter te laten en Hem te volgen, niet zodra het visseizoen afgelopen was of na de volgende vangst, maar nu meteen! Vandaag! Jezus liet de mensen weten dat Hij in hen en in hun mogelijkheden geloofde, en aldus was Hij vrij om hen te helpen streven naar nieuwe successen. Jezus geloofde niet alleen in zijn volgelingen wegens hetgeen zij waren, maar ook wegens hetgeen zij konden worden. Wanneer wij anderen liefhebben, kunnen wij hen helpen groeien door redelijke maar reële eisen aan hen te stellen.

Jezus gaf mensen waarheden en taken die overeenkwamen met hun

vermogens. Hij overstelpte hen niet met meer dan zij aankonden, maar gaf hen voldoende voor de verruiming van hun ziel. Het ging Jezus om de fundamentele zaken van de menselijke aard en om het teweegbrengen van blijvende veranderingen, niet slechts cosmetische veranderingen.

Aansprakelijkheid

Jezus leerde ons dat wij niet alleen voor onze daden, maar ook zelfs voor onze gedachten aansprakelijk zijn. Aansprakelijkheid is, vanzelfsprekend, niet mogelijk zonder vaste beginselen. Een goed leider zal nooit vergeten dat hij niet alleen jegens degenen die hij leidt aansprakelijk is, maar ook jegens God. Door van zichzelf aansprakelijkheid te eisen, verkeert hij in een betere positie om ervoor te zorgen dat anderen aansprakelijk zijn voor hun gedrag en prestaties. Mensen zijn geneigd te presteren volgens de door hun leiders gestelde normen.

Verstandig gebruik van tijd

Jezus leerde ons ook hoe belangrijk het is onze tijd verstandig te gebruiken. Dit wil niet zeggen dat er nooit ontspanning kan zijn, want er moet gelegenheid zijn voor bespiegeling en vernieuwing. Er mag, echter, geen tijdsverspilling zijn. Hoe wij onze tijd beheeren is uiterst belangrijk en wij kunnen dit zeer zeker goed doen zonder overspannen of vervelend te zijn.

Wereldlijk leiderschap

Degenen die wij het meest liefhebben, bewonderen en respecteren als leiders van het mensdom, worden door ons beschouwd juist omdat zij op vele manieren de belichaming zijn van de kwaliteiten die Jezus in dit leven en in zijn leiderschap ten toon spreidde.

Omgekeerd waren de leiders in de geschiedenis die de meest tragische invloed hebben gehad op het mensdom juist tragisch omdat zij zo goed als verstoken waren van de kwaliteiten van de Man uit Galilea. Misschien zouden wij niet allemaal het volmaakte voorbeeld van leiderschap zijn, maar wij kunnen er wel ernstig naar streven dat grote ideaal te benaderen.

Ons potentieel

Een van de grote leringen van de Man uit Galilea, de Heer Jezus Christus, was dat u en ik oneindige mogelijkheden in ons hebben. Bij zijn aansporingen om volmaakt te zijn, evenals onze Vader in de hemel volmaakt is, was Jezus ons niet aan 't honen of sarnen. Integendeel, daarmee maakte Hij ons deelgenoot van een machtige waarheid omtrent onze mogelijkheden. Het is een waarheid die welhaast te verbaazingwekkend is om te overwegen. Jezus, die niet in staat was om te liegen, trachtte ons te wenken om ons verder op het pad naar de volmaking te begeven.

Wij zijn nog niet zo volmaakt als Jezus, maar tenzij de mensen om ons heen onze pogingen en vorderingen kunnen zien, zullen zij niet op ons als hun voorbeeld kunnen vertrouwen

en zullen zij ons zien als mensen die hetgeen er gedaan moet worden niet honderd procent ernstig opvatten.

Ieder van ons krijgt meer kansen om goed te doen en goed te zijn dan wij ooit aangrijpen. Die kansen liggen overal om ons heen. Hoe groot onze huidige invloedssfeer ook is, door onze prestaties zelfs maar een klein beetje te verbeteren, kan zij worden vergroot. Velen wachten erop om te worden beïnvloed en bemind als het ons maar voldoende kan schelen om onze prestaties te verbeteren.

Wij moeten bedenken dat degenen die wij tegenkomen in parkeergarages, kantoren, liften en op andere plaatsen, dat gedeelte van de mensheid is dat ons door God is gegeven om lief te hebben en te dienen. Het zal ons weinig baten over de universele broederschap van het mensdom te spreken, als wij de mensen om ons heen niet als onze broeders en zusters kunnen beschouwen. Als ons staaltje van de mensheid wat alledaags of maar heel klein schijnt te zijn, moeten we de gelijkenis van Jezus indachtig zijn, waarin Hij ons eraan herinnert dat grootheid niet altijd een kwestie van maat of schaal is, maar van de kwaliteit van iemands leven. Als wij onze talenten en de kansen om ons heen goed benutten, zal dat niet aan Gods aandacht ontsnappen. En aan hen die hun kansen goed benutten, zullen er nog meer worden gegeven!

De Schriften staan vol geweldige voorbeelden van leiders die, in tegenstelling tot Jezus, niet volmaakt waren, maar desondanks zeer effectief. Wij

kunnen er allen veel baat bij hebben over deze leiders te lezen – en vaak te lezen. Wij vergeten weleens dat de Schriften ons een eeuwenlange ervaring met leiderschap voorhouden en, wat zelfs nog belangrijker is, de vaste beginselen waarop waarachtig leiderschap gebaseerd moet zijn wil het slagen. De Schriften vormen het instructieboek voor degenen die ernaar streeft een leider te zijn.

De volmaakte leider

Als wij in hoge mate succesvol willen zijn, dan behoort Jezus ons voorbeeld te zijn. Alle veredelende, volmaakte en prachtige kwaliteiten van volwassenheid, van kracht en van moed zijn in deze ene Persoon verenigd.

Wellicht het belangrijkste wat ik over Jezus kan zeggen – belangrijker dan al het andere wat ik heb gezegd – is dat Hij leeft. Hij belichaamt werkelijk al die deugden en eigenschappen waar de Schriften over spreken. Als wij dat te weten kunnen komen, dan zijn wij doorgedrongen tot de kern van de mens en het universum. Als wij die waarheid en die werkelijkheid niet aanvaarden, dan zal het ons ontbreken aan de vaste beginselen, ofwel de alles te boven gaande waarheden, aan de hand waarvan wij een gelukkig leven in dienst van onze medemens kunnen hebben. Met andere woorden, wij zullen het uitermate moeilijk vinden leiders van formaat te zijn tenzij wij de werkelijkheid onderkennen van de volmaakte leider, Jezus Christus, en Hem het licht laten zijn waardoor ons pad wordt verlicht! □

Vraag en antwoord:

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Vraag:

Ik ga binnenkort met mijn gezin verhuizen naar een gebied dat deel uitmaakt van het Internationaal Zendingsgebied van de kerk. Hoe kan het Internationaal Zendingsgebied ons helpen?

Antwoord:

**Edwin Q. Cannon jr.,
uitvoerend secretaris van het
Internationaal Zendingsgebied.**

Wegens de grote afstanden die gemeoid zijn in het Internationaal Zendingsgebied, dat zich uitstrekt over alle delen van de wereld die geen deel uitmaken van georganiseerde ringen of zendingsgebieden, is het onpraktisch, zo niet ondoenlijk, om bepaalde onderdelen van het kerkelijk programma uit te voeren. Desalniettemin tracht het Internationaal Zendingsgebied alles te doen wat binnen haar vermogen ligt om de zending van de kerk te vervullen, om het evangelie van Jezus Chris-

tu te verkondigen, de heiligen te ver-
volmaken en de doden te verlossen.

Eén manier waarop het Internationaal Zendingsgebied tracht deze doeleinden te bereiken, is door middel van een regelmatige briefwisseling. U kunt verwachten brieven met instructies en bemoediging te ontvangen, die u zullen helpen het gevoel te behouden dat u erbij hoort.

Het verstrekken van inlichtingen. Als u zich van tevoren in verbinding stelt met het zendingskantoor, kunnen wij kennis met u maken en vernemen wat uw behoeften zijn. Dit vroegtijdige contact stelt ons in staat u te voorzien van gegevens over het land waar u naartoe gaat. Misschien kunnen wij u zelfs namen en adressen geven van leden van de kerk die alreeds in die streek wonen. Wij moedigen u aan uw lidmaatschapskaart op te laten sturen naar het Internationaal Zendingsgebied, zodat wij met u in contact kunnen blijven en attent kunnen zijn op uw welzijn. Ons adres is: 50 East North Temple Street, Twelfth Floor, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Uw brieven kunnen worden gericht aan Elder Carlos E. Asay, President of the International Mission.

Het organiseren van gemeenten en districten. Het presidium autoriseert het houden van vergaderingen en het organiseren van gemeenten. Als uw gezin het enige HLD-gezin in de omgeving is, moedigen wij u aan om de vergaderingen van de kerk thuis te houden. Als

een lid van uw gezin priester is of het Melchizedekse priesterschap draagt, kan hij worden geautoriseerd om het avondmaal in die vergaderingen te bedienen. Als er twee of meer HLD-gezinnen in de streek wonen en als het mogelijk is samen te vergaderen, kan er een gemeente worden georganiseerd en een president worden geroepen om die gemeente te presideren. Als er twee of meer gemeenten in een gebied zijn, kunnen wij een district organiseren en een president roepen om het te presideren. Wij kunnen u eveneens helpen bij het verkrijgen van vergaderruimte wanneer het aantal actieve leden en de omstandigheden een dergelijke hulp rechtvaardigen.

Het ontvangen en verantwoorden van tienden en gaven. Het Internationale Zendingsgebied is geautoriseerd tot het ontvangen van uw bijdragen, die rechtstreeks naar het zendingskantoor in Salt Lake City worden gestuurd. De boekhouding vindt op het zendingskantoor plaats, waarna de kwitanties u toegestuurd worden. U zult eveneens een jaaropgaaf van uw tienden en gaven ontvangen.

Het verstrekken van tempelaanbevelingen. Waar mogelijk worden vraaggesprekken gevoerd en tempelaanbevelingen verstrekt door de leden van het zendingspresidium. Wegens de grote afstanden, echter, is het niet altijd mogelijk een afspraak voor u te maken met een lid van het presidium. In dat geval zal met de president van de tempel waar u heengaat worden afgesproken dat hij het vraaggesprek met u voert en een tempelaanbeveling verstrekt volgens de goedgekeurde werkwijze.

Hulp bij het verkrijgen van materiaal. U

zult geholpen worden bij het verkrijgen van de meest noodzakelijke benodigdheden voor uw unit, lesboeken, materiaal voor seminarie-thuis, tijdschriften van de kerk, avondmaalsbekertjes en verder materiaal dat u misschien nodig zult hebben voor een zo groot mogelijke deelname aan het programma van de kerk.

Het autoriseren van de doop en priesterschapsordeningen. Het zendingspresidium autoriseert de doop van geschikte kandidaten. Wanneer een lid van uw gezin in aanmerking komt voor het priesterschap of voor een nieuw ambt of een nieuwe roeping in het priesterschap, zal het presidium of zelf het vraaggesprek voeren en de ordening of aanstelling verrichten, of maatregelen treffen dat dit door iemand anders gebeurt.

Bezoek van algemene autoriteiten. Wanneer de gelegenheid zich voordoet, en wanneer daartoe geautoriseerd, bezoeken leden van het zendingspresidium en andere algemene autoriteiten het Internationaal Zendingsgebied. Wij kunnen misschien districtsconferenties of conferenties voor meerdere gemeenten organiseren, om u en de andere leden in uw omgeving in de gelegenheid te stellen kennis te maken met de algemene autoriteiten die uw streek van het Internationaal Zendingsgebied bezoeken. Als kerklid dat woonachtig is in zo'n streek, zult u misschien het enige contact met de kerk vormen voor velen die in dat deel van de wereld wonen. Het is daarom van groot belang dat u een goed voorbeeld bent. Uw levenswandel kan bijdragen aan het leggen van de grondslagen voor het introduceren van de kerk in uw deel van de wereld. □

SAMEN DELEN

Hij had vertrouwen in mij

Maureen McCullough

Al nadenkend over een kerkelijke opdracht die op til was, ging ik steeds meer twifelen aan mijn vermogen om het er goed af te brengen. Ik moest hulp hebben en ging dus in gebed. Tot mijn grote verbazing begonnen de tranen te vloeien bij de herinnering aan een voorval dat vele jaren geleden plaats had gevonden.

Ik zat in de derde klas. School – en wiskunde – waren mij altijd makkelijk afgegaan. Aan het eind van het eerste trimester stond ik er echter niet zo best voor met algebra. En wat nog veel erger was: waar het eigenlijk om ging was mij nog steeds volkomen duister.

Badend in tranen van onmacht ging ik op zoek naar mijn vader en vertelde hem snikkend mijn probleem. Heel geduldig zei hij: „Kom, meisje, laten we eens kijken of we dit niet samen kun-

nen uitknobbelen.” Hoewel hij vroeger nooit algebra had geleerd, was ik ervan overtuigd dat hij me kon helpen. En dat deed hij ook. Hij legde het zo duidelijk uit, dat ik daarna uitstekende cijfers haalde.

Hij leerde me echter nog een andere grote les. „Je hebt een prima stel hersens,” zei hij vaak. „Je zult er best een oplossing voor vinden.” Hij liet me weten dat *hij* ervan overtuigd was – ook al was ik dat niet – dat ik alles kon waar ik mij toe zette – als ik maar niet in paniek raakte.

De herinnering aan die ervaring kalmeerde mij, want zij gaf mij de verzekering dat mijn Hemelse Vader, net als mijn aardse vader, vond dat ik tot heel veel in staat was en mij goed van mijn taak zou kwijten. Als ik maar kalm bleef en mij geen zorgen maakte over mislukking, zou Hij mij kunnen inspireren.

Met hernieuwd zelfvertrouwen bedankte ik Hem voor een vader wiens liefde en medeleven mij geholpen heeft de liefde van onze Hemelse Vader te gaan begrijpen.

Hoe meer ik het evangelie naleef

Carole Osborne Cole

In de jaren dat mijn man nog geen lid van de kerk was, ontdekte ik het volgende vers uit de Schriften: „Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt.” (Johannes 7:17.)

Het gaf mij grote troost te weten dat mijn man op vele manieren Gods wil deed. Wij hielden gezinsavonden, we hadden een jaarvoorraad, en hij moedigde mij en de kinderen aan om naar de kerk te gaan en actief te zijn. Dat vers hielp mij beseffen dat mijn man op zekere dag het getuigenis zou ontvangen dat hetgeen hij deed feitelijk Gods wil was.

Mettertijd heeft hij dat inderdaad beseft en is hij gedoopt. Nu herinnert het vers mij eraan dat hoe meer ik het evangelie naleef, hoe zekerder ik weet dat het van God afkomstig is.

Het beste verwachten

Lynette Morrill

Het was geen beste ochtend geweest. Mijn dochtertje van vijftien maanden en de nieuwe baby klaarmaken om ergens naartoe te gaan was nog steeds een hele toer voor mij. Het was een hele opluchting toen ik recht tegenover het consultatiebureau een parkeerplaats vond. Met een beetje geluk zou ik nog op tijd zijn voor de eerste controle van de baby.

Het was niet eenvoudig om ons autootje uit te komen en over te steken met een grote tas, een baby in een ba-

byzitje en een kleine dreumes die net leerde lopen. Toen we op het punt stonden om over te steken, zag ik dat de auto erg dicht bij de oprit stond van het huis waar wij voor stonden. Ik zag hoe een gordijntje bewoog en een gezicht naar buiten tuurde, maar ik wendde mij snel af. „Het is niet eerlijk,” zo redeneerde ik, „ik heb de hele ochtend al moeten rennen, terwijl zij alleen maar de wacht heeft hoeven te houden bij het raam, voor het geval iemand het waagt te dicht bij haar oprit te parkeren.”

Het lange zitten in de wachtkamer, de jengelende baby en mijn rusteloze dochtertje voerden ertoe dat ik mij nog gefrusteerder voelde toen ik een uur later uit het consultatiebureau tevoorschijn kwam. Net toen ik de straat over wilde steken, kwam er een vrouw van een jaar of zeventig het bewuste huis uitrennen. Al mijn gevoelens van onbehagen kwamen naar de oppervlakte; in de verwachting te worden aangevallen, stond ik klaar om of in tranen of in woede uit te barsten.

Toen gebeurde het. Ik luisterde met stijgende verbazing. „Ach, wat heeft u 't toch moeilijk,” zei ze. „Ik heb op de uitkijk gestaan, want ik was zo kwaad op mezelf dat ik u niet was gaan helpen toen u aan kwam rijden. Kom, laat mij u nu naar de auto toe helpen. U heeft werkelijk uw handen vol.”

De tranen sprongen mij in de ogen bij het besef dat ik haar zo snel had veroordeeld. Ik had toegestaan dat mijn kijk op haar werd bepaald door mijn negatieve stemming.

Wanneer ik nu in de verleiding ben om iemands motieven te veroordelen, denk ik aan dat voorval en tracht ik het beste te verwachten. □

EEN BETERE VADER WORDEN

Bijdrage van de afdeling Social Services van de kerk

Foto van
Eldon K. Linschoten

De behoefte aan de invloed van een vader

„Als mij gevraagd werd de grootste behoefte van deze wereld aan te duiden, zou ik zonder enige aarzeling zeggen: verstandige moeders en voorbeeldige vaders.” (President David O. McKay.)

Vader of moeder zijn is een van de invloedrijkste posities die u ooit zult

bekleden. Maar al te vaak, echter, wordt bij „ouderschap” automatisch aan „moederschap” gedacht. Moeders zijn natuurlijk belangrijk voor het geluk en het welzijn van het gezin, maar de invloed van een rechtvaardige vader is even waardevol. Aan de hand van wetenschappelijk onderzoek is aan het licht gekomen dat de intellectuele, gevoelsmatige en sociale ontwikkeling van een kind, de mannelijkheid of vrouwe-

lijkheid en zelfs het vermogen om later goed te functioneren in het huwelijk, beïnvloed schijnen te worden door de persoonlijke band van de vader zowel met het kind en als met de moeder van het kind. President Kimball heeft gezegd: „Een van de belangrijkste taken in tijd en alle eeuwigheid is die van vader.”

Van uw kinderen een prioriteit maken

„Zie, zonen zijn een erfdeel des Heren, een beloning is de vrucht van de schoot. Als pijlen in de hand van een held, zo zijn de zonen der jeugd. Welzalig de man die zijn pijlkoker met deze heeft gevuld.” (Psalmen 127:3-5.)

Het is niet altijd eenvoudig zich voor te stellen dat de kleuter die uw lievelingsdas aan de hond voerde, of de tiener die het bestond na een afspraakje 's nachts om twee uur thuis te komen en alleen maar aan kon voeren: „Ik ben de tijd helemaal uit 't oog verloren,” zegeningen uit de hemel zijn.

Naast een grote zegen zijn kinderen ook een grote uitdaging. Als vader hebben wij een grote verantwoordelijkheid tegenover hen. (Zie Matteüs 18:10; Marcus 9:37; Efeziërs 6:4; Leer en Verbonden 68:25-28; Mosiah 4:14.) Net zoals bij elke belangrijke verantwoordelijkheid, vergt het succes hebben met onze kinderen dat wij hen bovenaan onze prioriteitenlijst stellen.

Ouderling Richard L. Evans zei eens: „Alle zaken hebben een bepaalde prioriteit wat hun belang aangaat . . . en een van onze dringende prioriteiten is om te reageren wanneer een kind ons in alle ernst iets vraagt, waarbij wij moeten bedenken dat zij niet altijd vragen, dat zij niet altijd ontvankelijk zijn

en dat zij niet altijd zullen luisteren. Daarbij moeten wij hen ook dikwijls op hun voorwaarden en op de door hen gestelde tijd aanvaarden. als wij hun echter onze oprechte aandacht schenken en oprechte belangstelling tonen, zullen zij waarschijnlijk bij ons kunnen komen en blijven vragen. En als zij merken dat wij te vertrouwen zijn met hun onbelangrijke vragen, zullen zij ons later misschien hun meer gewichtige vragen toevertrouwen.” (*The Spoken Word*, KSL-uitzending van 31 januari 1970.)

Het gaat om de tijd

„Vaders, haal de band met uw kinderen aan . . . Dit houdt in dat u het kostbaarste van een vader moet schenken: tijd!” (Ouderling A. Theodore Tuttle, algemene conferentie van oktober 1973.) Toen meer dan tweeduizend kinderen van alle leeftijden en uit allerlei milieus werd gevraagd: „Wat is een geweldige vader?” kwamen hun antwoorden in hoofdzaak neer op het feit „Hij neemt de tijd voor mij”. Als u de tijd die u daadwerkelijk met uw kinde-

ren doorbrengt zou optellen, zou het sommetje u misschien tegenvallen. Bij een onderzoek waar het zuigelingen van drie maanden oud betrof, bleek dat vaders slechts 38 seconden per dag met hun jonge kinderen doorbrachten! Wanneer er niet voldoende tijd aan een kind geschonken wordt, wordt het niet alleen beroofd van de belangrijke, positieve invloed van de vader, maar kan het in bepaalde gevallen zelfs schade daarvan ondervinden. Er is aange- toond dat een kind dat altijd vermeden of genegeerd wordt het idee gaat krij- gen dat het geen waarde heeft. Tijd aan uw kinderen schenken, het soort tijd dat hen zal helpen een prettig ge- voel te krijgen over zichzelf, het leven en anderen – en daar hoort u bij – is de eerste belangrijke stap om ervoor te zorgen een betere vader te worden.

Veel voorkomende problemen in verband met tijd

„Hoe lang is het geleden dat u uw kleine en grote kinderen gezegd hebt, dat u blij bent dat ze voor eeuwig de uwe zijn?” (Spencer W. Kimball, *De Ster* van juli 1975, blz. 5.)

Daar tijd van overheersend belang is, doen er zich vele problemen voor bij de verhouding vader-kind. Sommige van de moeilijkheden die u als vader misschien ervaart, kunnen zijn:

Gebrekk aan tijd

U lijkt wel nooit genoeg tijd te heb- ben. U maakt lange werkdagen en ver- schillende kerkelijke en maatschappelij- ke plichten eisen u steeds op. Thuis is niet veel meer dan een vluchtige pleis- terplaats op weg naar andere verplich- tingen. De weinige gesprekken die u met uw kinderen heeft hebben gewoon-

lijk het thema: „Val me alsjeblieft nu niet lastig. Ik heb het druk.”

In beslag genomen door andere zaken

U geeft wel tijd aan uw kinderen, maar u bent in gedachten dermate be- zig met uw eigen zaken of activiteiten, dat u er evengoed niet zou kunnen zijn. U tracht de wedstrijd op de televi- sie te volgen terwijl u uw kinderen een verhaaltje voor het slapengaan voor- leest. U denkt na over hoe u die repa- ratie aan de auto of de wasmachine gaat doen, terwijl u uw kind helpt met zijn huiswerk. U bent lichamelijk wel aanwezig, maar geestelijk en gevoels- matig niet.

Frustratie

U schenkt tijd aan uw kinderen, maar u ervaart het als een last! U neemt ze mee naar de dierentuin, maar had het liever niet gedaan. Ieder mo- ment dat u met hen bezig bent misgunt u hun, omdat u die tijd liever aan iets anders had besteed. Uw vaderlijke plichten ervaart u als frustrerend en misschien koestert u zelfs wrok ten aan- zien van uw vaderschap.

Welhaast elke vader heeft 't een en- kele keer te druk, is weleens door an- dere zaken in beslag genomen, of voelt zich te gefrustreerd om een goed con- tact met zijn kinderen te hebben. Ge- vaarlijk wordt het echter wanneer zulke problemen zich veelvuldig voordoen of vormen aannemen die schadelijk kun- nen zijn voor het kind.

Tijd met uw kinderen doorbrengen

„Kinderen zijn ons belangrijkste ‚be- zit’. Zij hebben behoefte aan onze tijd.” (President N. Eldon Tanner.)

Samen dingen doen is van bijzondere betekenis
voor het kind wanneer het iets betreft
wat hij of zij graag doet.
Maar . . . het belangrijkste is dat u, de vader, er bent.

Hoe kunnen wij deze veel voorkomende tijdproblemen vermijden? Als u eenmaal begrijpt hoe belangrijk uw invloed op uw kinderen is en uw prioriteiten opnieuw stelt, kunt u drie stappen ondernemen:

Aandacht schenken

U schenkt aandacht aan uw kind door te reageren op zijn aanwezigheid, in het bijzonder wanneer het praat. Aandacht schenken wil zeggen naar het kind kijken in plaats van naar de televisie of de krant, niet alleen letten op zijn woorden maar ook op zijn gevoelens, het naar zijn mening vragen wanneer u samen iets bespreekt, oprechte belangstelling tonen in plaats van ergernis. Er wordt evenveel gezegd met uw gelaatsuitdrukking en uw toon als met uw woorden. Laat uw kinderen door uw daden merken dat zij uw aandacht hebben.

Maak het kind deelgenoot van uw leven

Er wordt gedeeld wanneer u en uw kind praten en luisteren. Het vindt plaats wanneer u ideeën, ervaringen, zorgen, interesses, ambities, en alles wat u wel en niet prettig vindt met elkander uitwisselt. Vertel een jonger kind over een vliegreis die u eens heeft gemaakt. Vertel een ouder kind over een goed

boek dat u onlangs heeft gelezen. Laat uw kinderen delen in hetgeen u meemaakt. Er zijn natuurlijk persoonlijke en intieme ervaringen die niet doorverteld moeten worden, maar de meeste vaders zouden veel openhartiger met hun kinderen kunnen zijn.

Dingen samen doen

Een kind heeft er behoefte aan te genieten van familieactiviteiten en familietradities. Maar hij heeft ook behoefte aan momenten dat hij met zijn vader alleen is. Geplande activiteiten (zoals kamperen, een hut bouwen, naar het museum of de bibliotheek gaan) net zo goed als activiteiten die zich spontaan voordoen (zoals samen een wandeling maken, in de tuin werken of naar de winkel gaan), zijn belangrijke manieren om tijd met uw kind door te brengen.

Samen dingen doen is van bijzondere betekenis voor het kind wanneer het iets betreft wat hij of zij graag doet, maar toch is de activiteit bijzaak. Het belangrijkste is dat u, de vader, er bent en het kind al uw aandacht schenkt. En bedenk dat dit evenzeer voor uw dochter als voor uw zoon geldt.

Maak van „later” nu

„Er zijn redenen waarom u nu ja moet zeggen, want terwijl de uren, dagen en maanden voorbijkomen, zal de

wil om u te verplichten zwakker worden." (Neal A. Maxwell, *De Ster* van mei 1975, blz. 41.)

Vaders lijden weleens aan een „later“-houding ten opzichte van hun kinderen. „Ik zal je later wel helpen. Ik ben nu bezig,” of, „Val me nu, alsjeblieft, niet lastig. Straks misschien.” Als vader hebben we de opgaaf van „later” nu te maken. Begin er meteen mee om die kostbare momenten uit te trekken om op positieve manieren te reageren op de behoeften van uw kinderen. Uw kinderen zullen opgroeien, maar zij zullen nooit de behoefte ontgroeien om tijd met hun vader door te brengen.

Bekijk eens hoe de komende week eruit ziet en reserveer wat tijd voor ieder van uw kinderen, al is het maar een kwartiertje in de week vlak voor het slapengaan. Misschien helpt het om het bijgaande rooster in te vullen. Begin met het invullen van verplichtingen die niet te veranderen zijn. Vraag ieder van uw kinderen hetzelfde te doen. In de overgebleven uren of minuten

spreekt u vervolgens samen een tijd af waarin u bij elkaar kunt zijn. Bedenk dat uw kind werkelijk grote behoefte heeft aan u.

„Heeft u in heel de Heilige Schrift weleens gelezen dat de Heer Jezus Christus zijn kerk tekort deed? Kunt u ergens vinden dat Hij zijn volk, zijn naasten, vrienden of metgezellen ontrouw was? Was Hij getrouwd? Was Hij nauwgezet? Kunt u om iets goeds of prijzenswaardigs vragen dat Hij zelf niet heeft gegeven?

Wanneer de man bereid is zijn huisgezin, dat wil zeggen zijn vrouw en zijn kinderen, zo te behandelen, dan zal niet alleen de vrouw, maar zal het gehele gezin reageren op zijn liefdevolle en voorbeeldige leiding. Het zal automatisch gaan. U zult het niet hoeven te eisen. . .” (President Spencer W. Kimball, „Men of Example”, een niet uitgegeven toespraak gehouden voor onderwijskundigen op godsdienstig gebied, kerkelijke onderwijsinstellingen, 12 september 1978, blz. 4-5.) □

ROOSTER

	Zondag	Maandag	Dinsdag	Woensdag	Donderdag	Vrijdag	Zaterdag
06:00							
07:00							
08:00							
09:00							
10:00							
11:00							
12:00							
13:00							
14:00							
15:00							
16:00							
17:00							
18:00							
19:00							
20:00							
21:00							

Levensverhalen bevorderen de broederschap in het quorum

Jim Ackerman

Broeder Peterson was, volgens welhaast iedereen normen, iemand die veel had bereikt in het leven. Maar nu was de aandacht van ons hele quorum onafgebroken op hem gevestigd. Hij vertelde het verhaal van zijn arme jeugd, van acht broers en een zieke vader, van de frustratie van het moeten ontberen van de dingen die andere kinderen wel hadden in de tijd dat zijn vader ziek was en hoe de daaruit voortvloeiende minderwaardigheidsgevoelens hadden gevoerd tot verzet tegen een aantal beginselen van het evangelie. Hij vertelde van het meisje dat op zekere dag zijn vrouw zou worden en hoe zij hem ertoe bracht zijn slechte gewoonten te laten varen en op zending te gaan. Vervolgens vertelde hij over zijn afscheidsdienst.. .

„Ik had geen idee waarover ik moest spreken en piekerde er een week lang over. Tenslotte klopte ik aan bij broeder Bloomfield. ‚Broeder Bloomfield,‘ zei ik, ‚ik moet over een kleine twee uur een toespraak houden en ik heb geen flauw idee wat ik moet zeggen!‘ Welnu, hij liet me enkele punten noteren en zei toen: ‚En dan kun je besluiten door te zeggen dat je weet dat het Melchizedekse priesterschap aan Joseph Smith werd teruggegeven door Petrus, Jakobus en Johannes.‘

‚Wie zijn dat, Petrus, Jakobus en Johannes?‘ vroeg ik. Ik had mijn levenslang nog nooit vernomen wie Petrus,

Jakobus en Johannes waren – en ik ging over een week op zending!’

Het idee om tijd uit te trekken op de quorumvergadering om ieder lid zijn „levensverhaal“ te laten vertellen, was afkomstig van de bisschop. Hij opperde het denkbeeld aan de leiders van de verschillende Melchizedekse priesterschapsgroepen in de wijk, dat de leden hun levensverhaal laten vertellen wellicht zou helpen om de leden van de wijk te laten werken aan hun persoonlijke geschiedenis, terwijl het ook de gevoelens van broederschap tussen de quorumleden zou bevorderen.

De president zeventigen, broeder Cowart, besloot het advies van de bisschop op te volgen en de levensverhalen een onderdeel te maken van een bijzondere, maandelijkse quorumvergadering. Zijn doel was om de vaste leraar een prettige onderbreking te bezorgen van de druk van het voorbereiden en onderwijzen van de wekelijkse les, en tevens om een gelegenheid te scheppen om quorumzaken grondig door te spreken. Daarbij wilde hij echter het geestelijk niveau van de priesterschapsvergadering bewaren.

De verwezenlijking van dit doel heeft ertoe gevoerd dat de vergadering in tweeën is gesplitst. De eerste helft wordt besteed aan quorumzaken zoals huisonderwijs, genealogie, richtlijnen over de zes terreinen van gezinsparaatheid en, natuurlijk, in een zeventigenquorum, de hoofdverantwoordelijkheid van het zen-

dingswerk. Het is echter het tweede gedeelte van de vergadering, zo ongeveer de laatste twintig minuten, waar de leden naar uit zijn gaan kijken. In deze periode wordt een van de quorumleden in de gelegenheid gesteld over zijn leven te vertellen en zijn getuigenis te geven.

President Cowart is er vast van overtuigd dat het welslagen van deze gang van zijn zaken te danken is aan het feit dat ieder quorumlid behoorlijk de tijd krijgt voor het vertellen van zijn levensverhaal. „Het is een succes geweest,” zegt hij, „omdat niemand alleen maar is opgestaan om te zeggen waar hij vandaan komt en uit hoeveel mensen zijn gezin bestaat. Wanneer zij twintig minuten hebben om vol te praten moeten zij ons wel deelgenoot maken van betekenisvolle ervaringen.”

De meeste leden die tot nog toe hun levensverhaal hebben verteld voelden zich aanvankelijk wat onzeker. Zij hadden last van het innerlijke conflict dat zij iets wilden vertellen wat zinvol en nuttig zou zijn voor de broeders, en tegelijkertijd niet de indruk wilden geven dat zij ergens over opschepten. De oplossing van dat conflict heeft haast altijd gevoerd tot verhalen van een prachtige eenvoud, met een welhaast volmaakte mengeling van luchtige anekdotes, getuigenisversterkende ervaringen en opmerkingen over lessen die door de jaren heen zijn geleerd.

Eén broeder, die net een aantal ernstige financiële moeilijkheden achter de rug had, besteedde haast al zijn tijd aan het uitleggen van een reeks wonderen die onlangs in zijn leven plaats hadden gevonden naarmate hij gehoorzaam was geweest aan de wet van tiend.

Een andere broeder vertelde een boeiend bekeringsverhaal, gevolgd door een groot aantal geestelijke ervaringen

die van Duitsland tot Utah reikten naargelang hij vooruitgang maakte in het evangelie.

Een andere broeder had de beproeving ondervonden van het opgroeien zonder vader nadat hij deze al heel jong had verloren. Hij vertelde een inspirerend verhaal over het geweldige voorbeeld dat zijn oudere broer onder deze moeilijke omstandigheden voor hem was geweest.

Bij ieder quorumlid dat aan dit programma heeft deelgenomen is de groep zich sterk bewust geweest van de aanwezigheid van de Geest in de vergadering. En iedere maand dat er weer een broeder voor het quorum staat en een aantal van de ervaringen en achtergronden onthult die hem hebben gevormd tot wat hij is, worden de leden nauwer verbonden in een sfeer van waardering en liefde.

Broeder Peterson was zijn verhaal over een buitengewone zendingservaring aan 't afronden. Hij en zijn collega hadden in één maand tien mensen gedoopt.

„Die ervaring zorgde ervoor dat ik anders ging denken over de manier waarop – volgens mij – de andere zendingen in het zendingsgebied mij bekeken. Het veranderde de manier waarop ik mezelf bekeek. Dit nieuwe gevoel van zelfvertrouwen hielp mij door de rest van mijn zending en door de twaalf tussenliggende jaren heen. . .”

Hij noemde enkele van de opgaven waar hij op dit moment voor stond en besloot met zijn getuigenis. Na de vergadering waren er extra stevige handdrukken en schouderklopjes, niet alleen wat broeder Peterson betreft, maar ook tussen de overige quorumleden.

Het is in het quorum te merken. De leden hebben elkaar lief. Er is respect en waardering – en duurzame broederschap.

□

NAAR GROTERE SPIRITUALITEIT: TIEN BELANGRIJKE STAPPEN

Joe J. Christensen

Onlangs klopte een jonge zending aan bij het kantoor van mijn vrouw in het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah), met een bijzonder persoonlijk verzoek. Wetende dat wij zijn ouders kenden, vroeg hij of zuster Christensen zo goed wilde zijn om zijn vader te bellen en te vragen wanneer zijn moeder geopereerd werd. „Toen mijn jongste zuster geboren werd,” legde hij uit, „is mijn moeder haast gestorven. Wij hebben toen allemaal – zelfs mijn zusje van vijf – voor haar gevast en ze is beter geworden. Sindsdien maak ik me ongerust bij operaties. Ik word er zenuwachtig van. Ik moet weten voor wanneer de operatie is vastgesteld, zodat ik op het juiste moment kan beginnen te vasten.”

Bereidwillig draaide mijn vrouw het gewenste nummer en vroeg de zending of hij zelf zijn vader wilde spreken. Hij achtte het beter van niet omdat hij wist dat dit tegen het vastgestelde beleid was en

dat het bovendien zijn heimwee op zou wekken. Toen zijn vader de telefoon aannam en hoorde dat het opleidingsinstituut aan de lijn was, was zijn eerste vraag: „Zijn er moeilijkheden?”

„O, nee, zeker niet,” kreeg hij te horen, „maar uw zoon heeft er behoefte aan te weten wanneer zijn moeder wordt geopereerd, zodat hij op de juiste tijd kan vasten.”

„Ach, zit het zo,” antwoordde hij. „Dan zal ik hem moeten teleurstellen. Hij kan namelijk niet voor de operatie vasten, want het is al gebeurd; zijn moeder is gisteren geholpen. De operatie heeft vijf uur geduurd en ze maakt het heel, heel goed. We zijn zo blij.”

Het gezicht van de zending klaarde op toen hij begreep wat er over de telefoon werd gezegd.

„Zeg tegen mijn vader dat ik van hem hou en hem een omhelzing en een kus stuur. Vraag hem ook mijn moeder en de

Een aantal opmerkelijkste persoonlijke openbaringen heeft rechtstreeks in verband gestaan met persoonlijke bestudering van de Schriften.

rest van de familie voor mij te omhelzen en een kus te geven.”

Toen het telefoongesprek afgelopen was en de bijzonderheden over de operatie waren overgebracht, zei deze geweldige jonge zending: „Ik ben zo dankbaar; ik ga mijn dankbaarheid tonen door toch te vasten!”

Mijn vrouw, Barbara, schreef in haar dagboek: „Wij gaven elkander een hand, hij verliet mijn kantoor en ik ging zitten huilen!”

Het zou heel nuttig zijn om te weten welke combinatie van leringen, gebeurtenissen en omstandigheden in de afgelopen negentien jaar hebben samengewerkt om een zoon voort te brengen met zo'n heerlijke geest, zo'n toewijding, zo'n nederigheid en zo'n waardering.

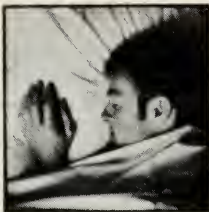
Bij het opgroeien is hij voor zichzelf te weten gekomen dat vasten uit meer bestaat dan louter honger krijgen. Ik ben ervan overtuigd dat deze geestelijke kwaliteiten, samen met zijn andere talenten, hem zullen helpen een zeer succesvol zending te zijn. Hij heeft zijn spiritualiteit reeds ontwikkeld tot op het punt dat hij

vertrouwd is met dagelijkse persoonlijke openbaring.

In onze huidige kerkelijke roeping in het opleidingsinstituut voor zendelingen te Provo, maken mijn vrouw en ik kennis met duizenden van de prachtigste mensen ter wereld. De zendelingen komen uit zeer verschillende gezinnen, waarvan sommige tot de meest geestelijk ingestelde en stabiele gerekend kunnen worden en andere tot de meest moeilijke. Een behoorlijk percentage van de zendelingen heeft reeds een hoge mate van getuigenis en spiritualiteit ontwikkeld, terwijl anderen worstelen om deze dingen te verkrijgen.

Met spiritualiteit zijn wij voorspoedig, zonder spiritualiteit zijn we dat niet. Zo eenvoudig is het! Dit houdt niet alleen het volkomen waarachtige *verlangen* in om te allen tijde overeenkomstig Gods wil te leven, volgens de leiding van de Geest, maar tevens het *vermogen* zich voor honderd procent en volkomen bereidwillig aan deze leiding over te geven – en aldus te doen wat de Geest ons influistert. *Werkelijke* spiritualiteit wil zeggen wande-

Als wij op een meer regelmatige basis de hulp en steun van inspiratie willen ontvangen, zullen wij de raad „gaat vroeg naar bed” opvolgen.

len met God. Het is de sleutel tot werkelijk geluk en succes in ons leven onder alle omstandigheden.

Enige tijd geleden viel mij de moeilijke taak te beurt een jonge zending te vertellen dat zijn vader die ochtend ten gevolge van een tragisch ongeluk om het leven was gekomen. Hij was ontsteld, zijn kin beefde en de tranen sprongen in zijn ogen. Vervolgens was ik getuige van het wonder dat voortvloeit uit een persoonlijk getuigenis en het aankweken van spiritualiteit. Hij hief zijn hoofd langzaam op en begon een rustige vastberadenheid uit te stralen. Wij spraken af dat hij zijn moeder zou bellen, maar zelfs de gedachte om zijn zending te onderbreken kwam kennelijk niet bij hem op. Hij zei dat hij zich daar bevond waar zijn vader en zijn Hemelse Vader hem wilden hebben en dat hij zijn zending gewoon voort zou zetten. Hij spreidde een houding van rust en moed ten toon die ik nog maar zelden heb meegemaakt. Hij was een toonbeeld van een sterke, toegewijde, goed voorbereide jongeman en iedere vader zou trots zijn op een dergelijke zoon.

Gelukkig had hij in zijn leven door middel van persoonlijke openbaring de kennis ontvangen dat het evangelie waar is, dat Jezus de Christus is en dat er een letterlijke opstanding is. Al deze waarheden droegen ertoe bij hem te versterken in deze moeilijke tijd.

Wanneer spiritualiteit en getuigenis tot een onderdeel van iemands levenservaring zijn geworden, wordt hij meer onafhankelijk, gedisciplineerd, zelfverzekerd en gelukkig, en heeft hij meer vrede met alles wat hij op zijn levenspad misschien tegen zal komen.

Vast staat dat het wonderbaarlijke zendingswerk van de kerk niet die mate van succes zou kennen ware het niet voor de grote mate van spiritualiteit en persoonlijke openbaring die onze zendingen genieten. Zonder de influisteringen van de Geest zouden weinigen er ooit toe komen om de weldaad en de geborgenheid van thuis, hun familie, en vaak een bijzonder meisje of een bijzondere jongen, achter te laten om op eigen kosten de maanden te dienen die een zending vergen. Dit getuigenis en deze persoonlijk-

De Heer heeft ons er in de Schriften telkens op gewezen dat wij blijmoedig moeten zijn – „houd moed”.

ke zekerheid dat het evangelie waar is, is de „rots” waarop De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zo stevig is gefundeerd.

Wat een zegen zou het zijn als wij allen meer geestelijke kracht en meer persoonlijke openbaring zouden ontvangen dan nu het geval is. President Brigham Young heeft eens gezegd: „Het lijdt geen twijfel, dat als iemand in overeenstemming leeft met de aan Gods volk geschonken openbaringen, hij de Geest des Heren kan genieten om Gods wil aan hem bekend te maken en hem bij het vervullen van zijn plichten, zowel de aardse als de geestelijke, te leiden. Ik ben er echter van overtuigd dat wij, wat deze zaken betreft, veel van onze zegeningen mislopen.” (*Discourses of Brigham Young*, Deseret Book Co., 1973, blz. 32; cursivering toegevoegd.)

Ik heb mij er jaren geleden voor ingespannen om te bepalen wat voor praktische stappen ik kon ondernemen om mijn spiritualiteit te doen toenemen en er aldus voor te zorgen dat ik inderdaad in aanmerking kwam voor de zegeningen die de gave van de Heilige Geest vergezellen. Ik stelde zelfs een controlelijstje met tien vragen op, waarna ik van maand tot maand naging welke vorderingen ik op ieder punt had gemaakt.

Er is natuurlijk nog de nodige ruimte voor verbetering, maar ik weet dat ik nu de invloed van de Geest meer geniet dan in de tijd voordat ik deze praktische

suggesties toepaste. Ik hoop dat ook u er baat bij zult vinden zichzelf de volgende vragen te stellen:

1. Lees ik iedere dag in de Schriften? Ons wordt geboden: „*Verheugt* u in Christus’ woorden” en dit hoort een dagelijks en niet een bij gelegenheid verheugen te zijn. (2 Nephi 32:3; cursivering toegevoegd.) President Kimball heeft gezegd: „Ik merk dat wanneer ik wat nonchalant word over mijn relatie tot de Heer en wanneer het lijkt alsof Hij niet luistert en niet spreekt, juist ik het ben die heel ver van Hem verwijderd is. Wanneer ik mij, echter, in de Schriften verdiep, wordt de afstand tussen ons kleiner en neemt mijn spiritualiteit toe.” („What I Hope You Will Teach My Grandchildren and All Others of the Youth of Zion,” toespraak ten overstaan van seminarie- en instituutsmedewerkers, Brigham Young University, 11 juli 1966, blz. 6.)

Een aantal opmerkelijke persoonlijke openbaringen heeft rechtstreeks in verband gestaan met persoonlijke bestudering van de Schriften. Bij voorbeeld, het visioen over de verschillende heerlijkheden, dat opgetekend staat in afdeling 76 van *Leer en Verbonden*, werd door de profeet Joseph Smith en Sidney Rigdon ontvangen nadat de profeet bezig was geweest met de bestudering van de vertaling van hoofdstuk 5 van het evangelie naar Johannes. (*Leer en Verbonden* 76: voorwoord, 15–24.) Het eerste visioen van Joseph Smith werd ontvangen nadat hij „telkens en telkens weer” had

Luiheid en spiritualiteit stroken niet. Als u de Geest meer regelmatig bij u wilt hebben, zult u „uw sikkkel in(slaan) met uw ganse ziel”.

nagedacht over Jakobus 1:5. (Joseph Smith – Geschiedenis 2:11–17.) Ook het visioen dat president Joseph F. Smith ontving over de verlossing der doden kwam tot hem onder het nadenken over vragen die bij hem waren gerezen in verband met 1 Petrus 3:18–20 en 4:6. (Leer en Verbonden 138:1–11.)

2. Bid ik werkelijk of zeg ik mijn gebeden alleen maar op? Ik merk, dat als ik niet oppas, ik slechts oppervlakkig bezig ben en niet echt bid. Ik kan, welhaast zonder erbij na te denken, een gebed vol afgezaagde herhalingen opzeggen, maar ik ben niet in staat om zonder na te denken de diepste gevoelens van mijn hart aan mijn Hemelse Vader kenbaar te maken. Echt bidden brengt mij in nauwer contact met de Geest.

3. Is mijn vasten zinvol? Doe ik meer dan alleen honger krijgen? Ik weet dat ik met iedere vastendag dat ik mijzelf voorbereid en met een doel en met de juiste houding vast, geestelijk word versterkt. Vasten is een beginsel van werkelijke macht.

4. Ga ik bijtijds slapen en sta ik vroeg op? Als wij op een meer regelmatige basis de hulp en steun van inspiratie in ons leven willen ontvangen, zullen wij de volgende raad opvolgen: „Houdt op langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoeid zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en uw geest mogen worden versterkt.” (Leer en Verbonden 88:124.)

5. Deze schriftuurlijke raad is gelijklopend aan de raad die president Marion G. Romney ontving als pasgeroepen assistent van het Quorum der Twaalf van ouderling Harold B. Lee, die op dat moment lid van dat quorum was: „Ga bijtijds slapen en sta vroeg op. Op die manier zult u een uitgerust lichaam en een frisse geest krijgen, waarna u, in de stilte van die vroege ochtenduren, meer inzicht en inspiratie zult ontvangen dan op enig ander tijdstip van de dag.”

5. Ben ik in wezen een blijmoedig mens? De Heer heeft ons er in de Schriften telkens op gewezen dat we blijmoedig moeten zijn – „houd moed” (zie Matteüs 9:2; 14:27; Johannes 16:33; Handelingen 23:11; 3 Nephi 1:13; Leer en Verbonden 61:36) en „verhef uw hart daarom en verheug u” (Leer en Verbonden 25:13). Als wij niet blij van aard zijn, mankeert ons iets. Wij behoren erachter te komen waar het aan scheelt en dit zo vlug mogelijk te corrigeren, want totdat dat gebeurd is zullen wij niet in die mate de geest kunnen genieten als wanneer wij goedsmoeds zijn. Het ontwikkelen van een dankbare houding wegens onze vele zegeningen kan een hele grote stap zijn in de richting van een blijmoedige levenshouding.

6. Werk ik hard? Luiheid en spiritualiteit stroken niet. Als u de Geest meer regelmatig bij u wilt hebben, zult u gehoor geven aan de aanmaning „sla . . . uw sikkkel in met uw ganse ziel” (Leer en Verbonden 31:5) en werk „met geheel uw

Naarmate wij anderen leren liefhebben en dienen, bewijzen wij niet alleen dat wij christenen zijn, maar zal de Geest overvloediger bij ons zijn.

hart, macht, verstand en sterkte” (Leer en Verbonden 4:2).

7. Leg ik meer de nadruk op *hoe* ik dien dan *waar* ik dien? Als wij niet oppassen kan de „algemene zonde” – trots – ons van onze spiritualiteit beroven zodra wij ons meer gaan bekommeren om positie en status (zowel in als buiten de kerk) dan om het ootmoedige dienen. Onze Heiland, Jezus Christus, gaf ons een groots voorbeeld van bereidheid om ootmoedig te dienen zonder te letten op positie, toen Hij verkoos van de tafel op te staan en als Heer en Meester voor zijn discipelen neer te knielen en hun voeten te wassen.

Wij behoren nooit toe te staan dat afgunst, jaloezie of eerzucht ons van onze spiritualiteit beroven. Er is geen roeping in de kerk van Jezus Christus die niet *méér* van ons vergt dan de talenten die wij met ons meebrengen naar de opdracht, *als wij onze roepingen hooghouden*. Tactvol, nederig dienstbetoon is het waarmerk van het christendom.

8. Heb ik alle mensen lief – zelfs mijn vijanden? Jezus zei: „Een nieuw gebod

geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Johannes 13:34–35.) Deze twee verzen bevatten slechts enkele woorden, geen ervan op zich moeilijk, die even gemakkelijk te lezen en even moeilijk op te volgen zijn als welke andere verzen ook in de Schriften.

De Heer gebood ons iedereen lief te hebben – zelfs degenen waar wij niet op gesteld zijn („hebt uw vijanden lief” – Matteüs 5:44); en als wij dat doen, bewijzen wij niet alleen dat wij christenen zijn, maar zal de Geest overvloediger bij ons zijn. Spiritualiteit kan niet worden aangekweekt in een sfeer van strijd, onenigheid en disharmonie.

9. Streef ik ernaar datgene te worden wat ik idealiter behoor te zijn? Zolang wij bewust ondermaats blijven, beroven wij onszelf van spiritualiteit.

Keer op keer bad Jezus dat allen die in Hem geloven één zouden worden, zoals Hij en zijn Vader één zijn. (Johannes 17:11, 21–22.) Niet alleen kunnen de

Eén van de meest onfeilbare manieren om spiritualiteit aan te kweken, is om ons getuigenis te geven – in het bijzonder aan niet-leden.

Vader en de Zoon buitengewoon goed met elkander opschieten, zij weten precies hoe de ideale mens behoort te zijn – en dat is precies zoals Zij zijn. Ons uiteindelijke doel is te worden zoals Zij. (Matteüs 5:48; 3 Nephi 27:27.) Om dat doel te bereiken, moeten wij gebruik maken van de verzoening en door middel van geloof in Christus tot bekering, ons leven veranderen in overeenstemming met hetgeen wij behoren te zijn. Dit houdt in dat wij al doende bereid moeten zijn al onze zonden te verzaken.

Als wij ons op koers bevinden op weg naar dit doel, zullen onze zegeningen onder andere bestaan uit vrede des harten en een grotere spiritualiteit. Dit proces is de reden voor onze komst naar deze aarde. Het is de kern van de boodschap die wij de wereld mede te delen hebben.

10. Deel ik mijn getuigenis met anderen? Een van de meest onfeilbare manieren om spiritualiteit aan te kweken, is om ons getuigenis te geven – in het bijzonder aan niet-leden. Wanneer wij getuigen van de Heiland en van de herstelling van het

evangelie, wordt de waarheid van onze boodschap bevestigd door de Heilige Geest. Niet alleen de toehoorder wordt door de Geest gezegend, maar ook wij die het getuigenis geven. Ons getuigenis is niet stabiel; het neemt toe of af in kracht en anderen erin laten delen geeft ons een geestelijke injectie. De Heer is tevreden over ons wanneer wij onze stem verheffen en onze overtuiging niet voor anderen verbergen. (Zie Leer en Verbonden 60:2.)

Ik heb er baat bij gevonden mijzelf regelmatig deze tien vragen te stellen. Zij herinneren mij aan een aantal zeer praktische punten waaraan ik kan werken om het niveau van mijn spiritualiteit te verbeteren en aldus wat meer in overeenstemming te leven met de voorrechten die iemand aan wie de gave van de Heilige Geest is verleend kan ontvangen. Ik moedig u aan hetzelfde te doen en aldus uw leven te verrijken. Spiritualiteit is inderdaad de sleutel tot een geslaagd en gelukkig leven. □

Foto's van Jed Clark

DE HEILIGE GEEST

Een vreemdeling, bezoeker of voortdurende metgezel

Coleen Baird

Foto's van Craig Law

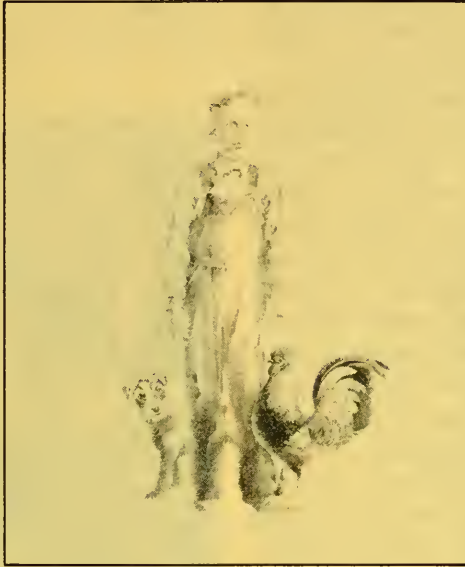
Ik zat in het kantoor van de bisschop en nam deel aan een van die bijzondere gebeurtenissen waarbij wij kracht en zegeningen ontvangen via de priesterschap. Ik werd aangesteld als klasadviseuse lauwermeisjes. Veel van wat er daarbij werd gezegd ben ik inmiddels vergeten, maar één uitspraak maakte bijzondere indruk op mij. De raadgever van de bisschop die mij aanstelde,

spoorde mij aan te streven naar het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest. Toen hij deze woorden uitsprak, kreeg ik een brandend gevoel van binnen en werd ik doordrongen van de grote wijsheid van zijn raad.

Ik had de leiders van de kerk vaak horen spreken over de noodzakelijkheid van de leiding van de Heilige Geest en ik had verschillende keren

Geïllustreerd door Richard Hull

VAN VRIEND TOT VRIEND

Joleen Meredith

„Ik werd pas lid van de kerk toen ik de jeugdwerkleeftijd te boven was,” vertelt ouderling Howard W. Hunter van het Quorum der Twaalf. „Mijn vader was evenmin lid (hoewel hij later wel gedoopt werd), maar mijn moeder was jeugdwerkpresidente en later JMJV-presidente in onze kleine gemeente te Boise (Idaho), dat in die tijd in het zendingsgebied van de noordwestelijke staten lag. Ons kerkgebouw bestond uit één enkele ruim-

te, die door middel van gordijnen in verschillende kleinere ruimten kon worden verdeeld. Bij de klasseplitsing mochten de diakenen de gordijnen dichttrekken. Daar ik geen lid was van de kerk, mocht ik deze taken niet verrichten. Maar ik woonde wel de vergaderingen bij en ik werd ook lid van de verkennerstroep. Ik werd mettertijd de eerste kroonverkenner van die troep en de tweede kroonverkenner van Boise.

Toen ik dertien was, besloot ik dat ik niet anders wilde zijn dan de andere jongens, dus vroeg ik mijn vader of ik mocht worden gedoopt. De doop van mijn zuster en ik vond nog diezelfde dag plaats.”

Tegen de tijd dat ouderling Hunter twaalf was, was er een ring georganiseerd en wilde de wijk Boise een nieuw kerkgebouw zetten. De leden werden gevraagd het bedrag dat zij zich konden veroorloven toe te zeggen voor het bouwfonds. De eerste om dat te doen was Howard Hunter! Hij zegde een bedrag toe van vijftiengintig dollar. „Dat was veel geld voor een jongen in het jaar 1919,” herinnert ouderling Hunter zich.

Ouderling Hunter vertelt hoe het was om op te groeien in het toen landelijke Boise. Zijn vader werkte bij de spoorwegen en was dikwijls het weekend weg. Maar toch ondernam het gezin vele dingen te zamen. Ouderling Hunter herinnert zich vooral hoe goed hij het kon vinden met zijn zusje, Dorothy, met wie hij nog steeds nauwe banden heeft.

„Ons huis was van geen enkele van de moderne gemakken voorzien. Wij gebruikten olielampen en het toilet was een vijftigtal passen van de achterdeur vandaan. Achter het huis hadden wij een voorraadkelder, waar moeder al haar ingemaakte fruit en groenten bewaarde. Wij hadden een groentetuin, een lapje grond met van allerlei vruchtdragende struiken en een boomgaard.

„Ik herinner me hoe mijn vader eens zei: „Jongen, je zou me kunnen helpen door het onkruid uit de

groentetuin te halen.' Ik dacht hem te verrassen door het meteen te doen, maar ik schoffelde alle aardappelplantjes weg, in de veronderstelling dat het onkruid was! Veel verder gingen mijn pogingen niet."

Als kind was ouderling Hunter erg gesteld op dieren. „We hadden kippen, waar ik voor zorgde. En mijn vader maakte ook een aantal hokken voor mijn konijnen. Ik had ook een kleine foxterrier, die Daisy heette. Daisy was mijn kameraadje en ging overal met mij mee.

Ik was een geestdriftig verzamelaar van zo goed als alles. Ik had een postzegelverzameling, een muntenverzameling en een verzameling vogeleieren. Niet ver van ons vandaan was een moerassig gebied waar katjes en vele soorten bomen groeiden. Iedere vogel die je je maar voor kunt stellen was daar te vinden. Ik wist precies waar die vogels en hun nesten zich bevonden, dus had ik een grote eierverzameling."

Ouderling Hunter kreeg belangstelling voor muziek. Hij leerde piano, saxofoon, klarinet, trompet, trom en marimba spelen. Hij richtte een dansorkest op, en toen hij zijn eindexamen had gehaald, ging het orkest op tournee in het verre oosten, aan boord van de President Jackson. Het orkest speelde in China, Japan en de Filippijnen.

Ouderling Hunter heeft de kerk gediend als president van het Polyneesisch cultureel centrum op Hawaï, als president van de Genealogical Socie-

ty, als bisschop en als ringpresident. Tegenwoordig is hij algemene autoriteit. Sprekend over zijn dienstbetoon in de kerk, zegt hij: „Een van de opdrachten die mij het meest na aan het hart lag, was toen ik adviseur voor het jeugdwerk was. Ik bezocht jeugdwerken over de gehele wereld en liet nooit de kans voorbijgaan om een jeugdwerkgroep te bezoeken."

Ouderling Hunter vertelt ook over iets wat hij meemaakte in de tijd dat hij president van de Genealogical Society was: „De dag nadat een computervertegenwoordiger mij had verteld dat zijn bedrijf een cilinder had ontwikkeld die een miljard gegevens kon bevatten, ging ik president McKay opzoeken. Ik was zo opgewonden! Dit betekende een doorbraak voor het opslaan van genealogische gegevens. Toen ik president McKay over de nieuwe ontwikkeling vertelde, zei ik: ‚Is dat niet geweldig?‘ ‚Hoe zo, geweldig?‘ antwoordde hij. ‚Tot nog toe heeft u er geen behoefte aan gehad, wel?‘ ‚Nee,‘ zei ik. ‚We zijn net op dat punt beland.‘ En hij zei: ‚Juist, en daarom heeft de Heer er nu voor gezorgd.‘"

Aangezien ouderling Hunter vanaf zijn jongensjaren steeds een dagboek heeft bijgehouden, moedigt hij alle kinderen van de wereld aan om dat ook te doen. „Zelfs al ben je van mening dat je niets belangrijks doet, schrijf dan toch op wat je iedere dag hebt gedaan. Niets is te onbelangrijk om in je dagboek te zetten. Moedigt ook de andere leden van het gezin aan om een dagboek bij te houden. Het zijn kostbare verslagen." □

Geïllustreerd door Karen Sharp

REKENEN OP EEGIK

Nancy Ferrell

Eegik Tuchiak voelde de kilte van de ijzige wind van Alaska door zijn parka heen, terwijl de sneeuwmobiel zich over de kustvlakte spoedde. Zelfs ineengedoken achter de rug van zijn vader zitten hielp niet veel tegen de kou.

Eegik was tegelijkertijd blij en ongerust. Dit was de allereerste keer dat zijn vader hem meenam om de muskusossen te tellen. De vorige keren was hij nog te klein geweest om in de buurt van de schichtige dieren te mogen komen. *Ben ik nu wel groot genoeg als er iets mocht gebeuren?* vroeg hij zich af.

„Hou je goed vast!” hoorde hij zijn vader, Ulak, roepen. „Zo meteen komen we in de buurt van de kudde.”

Het lawaai van de motor en het huilen van de wind waren de enige geluiden die te horen waren terwijl zij langs de sneeuwheuvels reden van het eiland Nunivak, die door de eeuwige wind bikkkelhard waren gepolijst. Het korstige, witte oppervlak schonk een schemerig licht aan de korte winterdagen.

„Daar zijn ze!” riep vader.

Het lawaai van de motor nam af en de sneeuwmobiel kwam tot stilstand. „We laten de motor draaien, jongen,” zei Ukak terwijl hij zijn geweer tevoorschijn haalde. „Als we dat niet doen beviest ie.”

Eegik sprong van de sneeuwmobiel af en tuurde voor zich uit. Een eindje verder had een kleine kudde muskussen zich verzameld vlak tegen een lage klif aan. Zij waren al bezig zich verdedigend op te stellen: koppen naar buiten en achtersten in een kring tegen elkaar. Met de koppen omlaag en een rij horens om het gevaar af te weren, krabden de dieren zenuwachtig over de bodem met hun hoeven. Hun lange, bruine vacht bewoog in de wind.

„Ze zien eruit als vachtkleden,” merkte Eegik op.

„Dat is zo,” antwoordde zijn vader, „en je kunt ook lekkere warme truien maken van hun *giviut* (wol). Maar,” voegde hij eraan toe, „het zijn ook prima vechters wanneer er geen andere uitweg is. Zie je hoe hun horens als een stijve pruik aan weerszijden van de kop omlaagkrullen? Kom, we gaan wat dichterbij. De *oomingmuk* (de gebaarde dieren) verstoppen de jonge dieren achter zich.”

Eegik voelde hoe trots hij was op zijn vader, die op kosten van de overheid een schoolopleiding had genoten. Nu was hij in dienst van de afdeling wild en visserijen van de staat Alaska om een oogje te houden op de groeiende kudde muskussen, een van de sterkste diersoorten ter wereld.

Vandaag moest hij de grootte van de kudde controleren en de dieren tellen.

Langzaam en rustig kropen Eegik en Ukak over de sneeuw in de richting van de kudde en keken hoe onrustig de dieren op hun aanwezigheid reageerden. Een van de stieren liet zijn kop zakken en schudde ermee, terwijl hij korte pasjes voor- en achteruit maakte. Zich bewust van zijn rusteloosheid, begonnen de andere dieren elkander te verdringen om de kring nog wat kleiner te maken. Eegik zag hoe één kleine kop zich naar voren duwde. Dat was kennelijk een jong dier dat bereid was zonodig de strijd aan te binden.

„Ze kunnen heel hard rennen,” fluisterde Ukak. „We mogen ze niet opschrikken.”

Centimeter voor centimeter en een paar meter uit elkaar, schoven vader en zoon over het ijs naar voren totdat zij nog maar enkele meters van de kudde vandaan waren. In zijn verwarring en angst stond de aanvoerder van de kudde, een grote stier, opgewonden te trappelen.

Plotseling snoof het dier en stormde erop los met de snelheid van een veel lichter dier. Ukak sprong overeind en verloor zijn geweer in zijn poging het aanvallende dier te ontwijken. De mus-

kusos stond echter steviger op zijn benen, zwenkte af en wierp Eegiks vader op het ijs.

Zonder erbij na te denken gilte Eegik het uit en viel op zijn buik neer, waarop de angstige muskusossen hun kring verbraken, eventjes opgewonden ronddraaiden en vervolgens met een vaart er vandoor gingen.

Met een bonzend hart krabbelde Eegik overeind en holde naar zijn vader toe, die op het ijs was blijven liggen.

„Vader,!” riep hij, en trok hem aan zijn parka. „Vader, heeft u zich bezeerd?”

Ukak sloeg zijn ogen op en probeerde overeind te komen. Er ging een rilling door hem heen. „M'n pols. . .” bracht hij er met moeite uit. „Volgens mij is hij gebroken. Zijn de *oomingmuk* weg?”

Eegik knikte. „Kunt u lopen, vader?” vroeg hij.

„We moeten ervoor zorgen dat mijn arm recht blijft,” zei Ukak, die zijn kiezen op elkaar klemde wegens de pijn.

„Maar er zijn hier helemaal geen stokken,” antwoordde Eegik.

Terwijl de gedachten in sneltreinvaart door zijn hoofd schoten, keek Eegik om zich heen in de hoop iets te zien wat recht en stevig was. Maar de woestenij van ijs en sneeuw leverde geen enkel nuttig voorwerp op.

Toen viel Eegiks oog op het geweer dat vlakbij lag. „Het geweer, vader” riep hij. „We kunnen het geweer gebruiken.”

„Dat is een goed idee, m'n jongen,” knikte Ukak.

Eegik pakte het geweer, haalde de patronen eruit en liet de loop voorzichtig tot aan de elleboog in zijn vaders

mouw glijden. Daarna bond hij de gewonde arm vast met de leren veters van zijn parka.

„Viezo.” zei hij tenslotte, terwijl hij achterover leunde om zijn werk kritisch te bekijken, „dat zal wel helpen totdat we thuis zijn.”

Ukak glimlachte. „Het doet nu al minder zeer,” zei hij.

Met Eegiks hulp slaagde Ukak erin bij de sneeuwmobiel te komen.

„Jij zult moeten sturen,” zei Ukak, terwijl hij de kolf van het geweer met zijn goede hand ondersteunde.

„Dat kan ik wel,” antwoordde de jongen.

Eegik hielp zijn vader op de achterste zitplaats, ging zelf voorop zitten en bracht de sneeuwmobiel op gang.

De terugreis duurde langer dan de heenreis, want Eegik deed zijn best zijn vaders arm zoveel mogelijk te sparen. Maar een klein uur later waren zij toch terug in Mekoryuk en reden zij gelijk door naar huis.

Toen zij de sneeuwmobiel aan hoorde komen, kwam Eegiks moeder het huis uit. „Wat is er aan de hand?” vroeg ze toen zij zag dat Eegik op de bestuurdersplaats zat.

„De *oomingmuk* waren niet gesteld op ons bezoek,” antwoordde vader, terwijl hij zich voorzichtig van zijn plaats liet glijden en zijn zere arm met zijn goede ondersteunde. „Als Eegik er niet was geweest had ik er misschien nog steeds gelegen. Ik ben wat blij dat ik onze zoon heb meegenomen.”

Trots wierp Eegik zijn hoofd achterin zijn nek. Hij had zich afgevraagd of hij wel groot genoeg was om zijn vader te helpen bij het controleren van de schichtige muskusossen. Nu wist hij dat hij inderdaad groot genoeg was. □

MIJN DAGBOEK

Joby vergat weleens wat – zoals de keer dat hij vergat niet te lachen toen zijn broer de trap afviel. Hij vergat ook eens om na school regelrecht naar huis te gaan.

Maar wat Joby niet vergat was iets wat hij iedere avond voor het slapen gaan deed. Nog iets anders dan zijn avondgebed. Het was iets waar hij de profeet, president Spencer W. Kimball, heel vaak over had horen spreken op algemene conferenties. Dat iets was het bijhouden van een dagboek.

Ik vroeg Joby op een gezinsavond of hij wat van zijn gedachten en gevoelens wilde delen met andere kinderen over de gehele wereld.

Dit zijn een paar dingen die hij in zijn dagboek heeft gezet:

18 maart: In de avondmaalsvergadering meegezongen in een jeugdwerkprogramma.

1 april: Gekeken naar een televisieprogramma over Jezus. Toen zij Jezus kruisigden, zag ik dat mijn vader zat te huilen.

17 april: Vandaag de gezinsavondles gegeven. Papa en mama hebben me wel geholpen.

26 april: Mam heeft 't druk met haar nieuwe kerkfunctie. Ik heb haar erover zien bidden.

27 april: Ondergestopt worden door de oppas is niet hetzelfde als ondergestopt worden door mama of papa.

17 mei: Ik hou van mijn vader.

24 mei: Ben vandaag langs de kleuterschool gekomen. Ik begin toch wel groot te worden.

10 juni: Naar de kerk geweest. Soms denk ik dat ik geen zin heb, maar ik weet dat mijn Hemelse Vader wil dat ik daar ben. Dat weet ik gewoon.

12 juni: Naar een hut in de bergen geweest. We hebben voer gestrooid voor de vogels en eekhoortjes en lekker rondgerend. Toen het donker werd, hoorden we rare geluiden, maar dat gaf niet, want mam zei dat de Hemelse Vader dichtbij ons was.

21 juni: Pap gaf me iets voor iedere sprinkhaan die ik in de tuin ving, want hij wil niet dat ik ze pijn doe. Hij zegt dat al Gods scheppingen gevoelens hebben.

26 juni: Naar oom David toe geweest.

27 juni: Heb mijn sprinkhanen laten gaan. Ik geloof dat ze heimwee hadden.

30 juni: Gekeken hoe m'n rode mieren hun tunnels maken. Onze Hemelse Vader moet wel hele goede ogen hebben om zulke kleine beestjes te maken. Ik kan geneens zien hoe hun pootjes vastzitten.

5 juli: Verjaardag van mijn overgrootmoeder. Ze is wel erg oud geworden vandaag.

12 juli: Naar de bergen geweest met papa. Stenen verzameld en daar geslapen. Het was erg donker en koud.

13 augustus: Mooie bloemen gelegd op opa's graf. Ik mis hem. □

STIPPENPUZZLE VOOR DE GRAP

Beverly Johnston
Stippenpuzzel

Maak de stippenpuzzel

getrucht de invloed van de Geest tot een vast deel van mijn leven te maken. Maar de ontmoediging lag altijd op de loer en ik had altijd het gevoel dat ik er nooit helemaal in slaagde. Mijn frustratie voerde ertoe dat ik mijn falen wegredeneerde met het denkbeeld dat het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest kennelijk was voorbehouden aan de algemene autoriteiten en hun gezinnen. Als ik maar goed leefde, zou ik op zekere dag – in de verre toekomst – misschien ook voor die zegen in aanmerking komen.

Wat is het toch gemakkelijk onszelf met verontschuldigen te misleiden wanneer we voor een moeilijke opgave staan. Maar op die dag in het kantoor van de bisschop schoten mij geen verontschuldigen te binnen. Toen ik hoorde hoe ik door een dienstknecht des Heren werd vermaand om de leiding van de Heilige Geest te verkrijgen, wist ik dat de Heer mij herinnerde aan iets wat Hij mij jaren geleden, bij mijn doop, had gezegd te doen. Ieder van ons krijgt bij de bevestiging na de doop de handen opgelegd, waarna een vertegenwoordiger van de Heer ons zegt: „Ontvang de Heilige Geest.” Al het wegdeneren in de wereld kan deze uitnodiging en dit gebod niet uitwissen.

Er is ons zowel in deze bedeling als in vroegere tijden gezegd hoe belangrijk het ontvangen van de Heilige Geest is. President Wilford Woodruff kleepte dit heel duidelijk in op een ringconferentie in het jaar 1896:

„Welnu, ik heb altijd gezegd, en ik wil het ook nu tegen u zeggen, dat ie-

dere heilige van God de Heilige Geest nodig heeft . . . Iedere man en iedere vrouw in deze kerk moet zich erop toeleggen die Geest te verkrijgen . . . Dit is de Geest die wij moeten hebben om het werk van God op deze aarde uit te kunnen voeren. Wij hebben daar meer behoefte aan dan aan welke andere gave ook . . . Wij moeten tot de Heer blijven bidden totdat wij de Trooster ontvangen. Dat is wat ons bij onze doop wordt beloofd. Hij is de geest van licht, van waarheid, en van openbaring, en kan tegelijkertijd bij ons allen zijn.” (*Deseret Weekly* van 7 november 1896, blz. 641–643.)

De gave van de Heilige Geest is niet beperkt tot mannen of tot vrouwen; en evenmin tot de algemene autoriteiten. Zij is beschikbaar voor ons allen, zolang wij de geboden Gods onderhouden. Met deze gave kunnen wij iedere dag voor onszelf ervaren hoe wij leiding, inspiratie, troost, wijsheid, kracht en getuigenis ontvangen. Met andere woorden, wij kunnen openbaring ontvangen. Wij hebben van de profeet Joseph Smith te horen gekregen dat „niemand de Heilige Geest kan ontvangen zonder tevens openbaringen te ontvangen. De Heilige Geest is een openbaarder.” (*History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, deel 6, blz. 58.) Op welke manieren kunnen de openbaringen van de Heilige Geest ons helpen?

Persoonlijke vooruitgang

Parley P. Pratt, lid van het eerste Quorum der twaalf in deze bedeling,

heeft geschreven: „Een intelligent wezen, naar het beeld van God, bezit ieder orgaan, elke eigenschap, alle gevoel, sympathie en genegenheid, die God zelf bezit . . . deze eigenschappen bevinden zich nog in het embryonale stadium en moeten geleidelijk aan ontwikkeld worden.

De Heilige Geest past zich aan alle organen en eigenschappen van de mens aan. Zijn invloed verlevendigt alle verstandelijke vermogens, vergroot, verrijkt en zuivert alle natuurlijke driften en neigingen; en door de gave der wijsheid, past Hij ze aan hun gewettigd gebruik aan. . . Hij inspireert tot deugd, vriendelijkheid, goedheid, tederheid, zachtmoedigheid en barmhartigheid. Hij ontwikkelt niet alleen de uiterlijke, maar ook de innerlijke schoonheid. Hij draagt bij tot gezondheid, vitaliteit, bezieling en sociaal gevoel. Hij versterkt alle lichamelijke en verstandelijke vermogens van de mens. Hij geeft kracht en tonus aan de zenuwen. Kortom, Hij is als het ware merg voor de beenderen, vreugde voor het hart, licht voor de ogen, muziek voor de oren en leven voor het gehele wezen.” (*Key to the Science of Theology*, 10e uitgave, Deseret Book Co., 1965, blz. 100–101.)

Wij hebben allemaal te maken met de dagelijkse strijd om onszelf te verbeteren en meer als God te worden. Wij hebben wel het verlangen om volmaakt te zijn, maar het schijnt weleens een welhaast te zware en onmogelijke opgave te zijn. De Heilige Geest is bij deze strijd onmisbaar voor ons. Bijgevolg streven wij, bij onze pogingen om ons

leven te vervolmaken, naar die gaven die ons daarbij zullen versterken en leiden.

Eén manier, bij voorbeeld, waarop de Heilige Geest mij bij mijn persoonlijke vooruitgang heeft geholpen, is door mij te wijzen op mijn onvolkomenheden. Wanneer ik voor het lezen in de Schriften bid om de leiding van de Geest, schijnen de passages die handelen over bepaalde gebieden die bij mij verbetering behoeven, bijzonder in 't oog te vallen. Onder het lezen voel ik een groot verlangen om meer mijn best te doen. Naast het onder de aandacht brengen van dit soort zaken, kan de Heilige Geest ons ook andere geestelijke gaven verlenen om ons te helpen onze doelen te bereiken.

Het grootbrengen van onze kinderen

Ouders die proberen kinderen groot te brengen, worden iedere dag geconfronteerd met wel honderd beslissingen, grote en kleine. Een aantal van deze beslissingen spelen een belangrijke rol bij het vormen van het leven van onze kinderen, met het gevolg dat zij ons met grotere zorg vervullen. Hoewel de Heer ons heeft opgedragen om ons eigen verstand te gebruiken en te zoeken naar de oplossingen voor onze problemen, heeft Hij ons toch niet alleen gelaten. Hij heeft ons een middel verschaft waardoor wij kunnen weten of de oplossingen die wij hebben gevonden inderdaad de juiste zijn. Door de leiding van de Heilige Geest kan de

ouders de weg worden gewezen tot de meest doeltreffende manier om hun kinderen aan te pakken en kunnen zij ten behoeve van hun kinderen worden geïnspireerd.

Wij kunnen niet alleen in tijden van nood worden geleid, maar ook van dag tot dag. Wij kunnen ter plaatse leiding ontvangen voor kleine aangelegenheden, zoals onze driejarige kleuter helpen met de frustraties van het leren vastmaken van zijn schoenen, of misschien voor het oplossen van onenigheid tussen onze kinderen. De ideeën die wij ontvangen kunnen zo vaak zo natuurlijk lijken, dat wij ze niet als inspiratie herkennen, maar als wij ze in praktijk brengen, zullen wij ons bewust worden van een verandering in ons gezin. „De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.” (Galaten 5:22–23.) Zijn er nog betere eigenschappen die wij in ons gezin zouden kunnen introduceren? Denk eens aan het positieve effect dat daar vanuit zou gaan!

Kerkelijke roepingen

Wij weten dat wij allemaal recht hebben op openbaring in verband met onze kerkelijke roeping, ongeacht of wij jeugdwerkpresidenten, huisonderwijzers of algemene autoriteit zijn. Niet alleen hebben wij recht op deze openbaring, wij hebben ook de plicht er daadwerkelijk naar te streven en ons erdoor te laten leiden in onze roeping.

Bij de verschillende functies die ik in de kerk heb bekleed heb ik de ideeën die bij mij opkwamen vaak herkend als inspiratie. Sommige daarvan zijn het gevolg van veel nadenken en bidden, andere komen schijnbaar uit de lucht vallen. Bij andere gelegenheden, echter, zijn de antwoorden niet duidelijk; maar naarmate wij ons best trachten te doen, neemt ons vermogen om deze influisteringen te onderkennen toe. Denk u eens in wat wij allemaal zouden kunnen bereiken in onze kerkelijke roepingen door ons vermogen om deze leiding te ontvangen te verbeteren, de kennis van hetgeen de Heer van ons wil te krijgen en de moed te hebben om er gevolg aan te geven.

Hoe wij zijn gezelschap verkrijgen

Nadat wij de Schriften hebben onderzocht wordt het duidelijk, dat als wij het gezelschap van de Heilige Geest willen hebben, ons leven in overeenstemming moet zijn met de normen van het evangelie, „omdat de Geest des Heren niet in onheilige tempelen woont”. (Helaman 4:24.) President Harold B. Lee zei: „In dit verband is de sleutel tot succes die nederigheid van geest waardoor men ernaar streeft te leven overeenkomstig het eeuwige perspectief van een eeuwig leven en het oprechte streven om de wil des Heren te leren kennen.” (Algemene conferentie van oktober 1946; cursivering toegevoegd.)

Een „oprecht streven om de wil des Heren te leren kennen” doet ons denken aan Nephi’s aansporing om de

Heilige Geest ijverig te zoeken. (Zie 1 Nephi 10:17.) Wij moeten een verlangen hebben naar de Heilige Geest en dat verlangen tonen door middel van oprechte smeekbeden. „En indien gij in Mijn naam de Vader *in geloof* zult vragen, zult gij de Heilige Geest ontvangen.” (Leer en Verbonden 14:8; cursivering toegevoegd.)

Wanneer wij deze dingen eenmaal hebben gedaan – het evangelie hebben nageleefd, ijverig hebben gebeden, geloof hebben uitgeoefend en leiding van de Heilige Geest hebben ontvangen – wijzen de Schriften ons erop dat wij daarmee nog niet klaar zijn. Wij moeten vervolgens *luisteren* naar de influisteringen van de Heilige Geest, de „stille zachte stem”, die volkomen natuurlijk als een gedachte of indruk bij ons op kan komen. De profeet Joseph Smith zei:

„De eerste aanduiding van de geest van openbaring kan de mens van nut zijn. Wanneer u bijvoorbeeld bemerkt hoe zuivere intelligentie u toevloeit, zal dit u onverwachte ideeën geven, die u, indien u er aandacht aan schenkt, reeds diezelfde dag of spoedig in vervulling ziet gaan. De dingen die u door de Geest Gods werden ingegeven, zullen bewaarheid worden; en door aldus de Geest Gods te leren kennen en begrijpen, kunt u het beginsel van openbaring verder aankweken.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 133.)

Ik heb eens iets meegemaakt waardoor dit idee geïllustreerd wordt. In de tijd dat ik presidente van de zustershulpvereniging van onze wijk was, werd

mijn man gevraagd om in te vallen als groepsleider van het ouderlingenquorum terwijl de quorumpresident de hele zomer weg was. Toen wij te horen kregen dat de quorumpresident niet terug zou komen, bespraken wij de mogelijkheid dat mijn man deze functie zou bekleden. Wij stapten er echter vanaf, aangezien wij van mening waren dat het voor onze drie kleuters niet gunstig zou zijn om twee ouders te hebben met een veeleisende en tijdrovende functie.

Toch kreeg ik nog steeds het gevoel dat ik erover moest bidden. Op een avond kwam de gedachte onder het bidden duidelijk bij mij op, dat als de Heer mijn man voor deze functie riep, wij dat moesten zien als zijn aanwijzing aan ons dat Hij vond dat wij het wel zouden redden. Als wij onze tijd verstandig indeelden, zouden onze kinderen er geen nadeel van ondervinden. Toen mijn man door de ringpresident werd geroepen en de week daarop in deze functie werd gesteund, zag ik daarin de vervulling van de influisteringen die ik ontvangen had. Voor hij geroepen werd had de Heilige Geest ook tot mijn man getuigd dat dit de functie was die hij op dat tijdstip moest bekleden.

Wij behoren ontvankelijk te zijn en open te staan voor de influisteringen van de Geest – iets wat ons met oefening steeds beter lukt. Wij moeten ons eraan wennen niet alleen bij de meer belangrijke zaken, maar ook bij kleine dagelijkse aangelegenheden naar de Geest te luisteren. Dergelijke instructies over kleine zaken kunnen regel op re-

gel en gebod op gebod tot ons komen, want de Heilige Geest openbaart ons slechts die hoeveelheid die wij kunnen aanvaarden.

Op een avond moest mijn man voor zaken de stad uit. Het was geen verriet en hij verwachtte om zeven uur op zijn bestemming te zijn. Hij vertrok en zei dat hij bij aankomst naar huis zou bellen. Tegen acht uur begon ik ongerust te worden en tegen tien was ik behoorlijk overstuur. Zo nu en dan deed ik pogingen om de slaap te vatten, maar toen de klok twee uur sloeg besepte ik dat ik de troost van de Heilige Geest nodig had. Niet in staat om te slapen knielde ik neer en bad of de Heilige Geest mij wilde troosten en mij een rustig gevoel wilde geven als alles in orde was. Twee keer in de loop van die nacht had ik een paar minuten lang dat gevoel van vrede, maar aangezien ik niet gewend was attent te zijn op dat soort geestelijke influisteringen, was ik niet bereid die gevoelens te aanvaarden. Ik negeerde ze, omdat ik dacht dat logischerwijs, als alles in orde was, mijn man wel een manier zou hebben gevonden om met mij in contact te komen. De volgende ochtend slaagde ik erin hem op te sporen en kreeg ik te horen dat hij het goed maakte; mijn gewoonlijk zeer attente man was eenvoudig vergeten te bellen. Die nacht zou veel minder ellendig zijn geweest als ik de influisteringen van de Geest had aanvaard in plaats van ze weg te redeneren.

Wanneer wij eenmaal hebben geleerd te luisteren en de influisteringen

van de Heilige Geest te herkennen, is er nog iets wat wij moeten doen: wij moeten ernaar handelen. Als wij de wil des Heren eenmaal kennen, is het belangrijk dat wij niet wachten met gehoorzamen vanwege onze onachtzaamheid of angst. Het zal soms moed vergen om aan deze influisteringen gehoor te geven, en soms moet onze ijver ervoor zorgen dat wij onze gehoorzaamheid niet uitstellen. Als ons door de Heer wordt ingegeven om zuster Jansen bij de een of andere activiteit te betrekken of om broeder Smit op te gaan zoeken om te vragen of hij zich ergens zorgen om maakt, dan moeten wij daaraan gevolg geven. Er zal zich misschien nooit een gunstiger moment voordoen om deze mensen van dienst te zijn.

Als wij bereid zijn ons leven op orde te stellen, vol geloof te bidden, goed na te gaan wat onze behoeften zijn, attent te zijn op de influisteringen van de Geest en er gehoor aan te geven, kunnen wij verzekerd zijn van de dagelijkse leiding die ons is beloofd, en wel zo snel als wij in staat zijn die te aanvaarden en ons voordeel ermee te doen.

De Leer en Verbonden spreekt van een toestand van karakter en geestelijke vooruitgang waarin men de Heilige Geest als een „voortdurende metgezel” kan hebben. (Leer en Verbonden 121:46.)

Wanneer wij onze eigen betrekkingen met de Heilige Geest bekijken, wat zien wij dan? Een vreemdeling, een bezoeker – of onze voortdurende metgezel?

„Dient elkander door de liefde”

Ouderling Tom L. Perry
van het Quorum der Twaalf

Geïllustreerd door
Bill Swensen

„Want gij zijt geroepen, broeders, om vrij te zijn; (gebruikt) echter die vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dient elkander door de liefde. Want de gehele wet is in één woord vervuld, in dit: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Galaten 5:13-14.)

Dienstbetoon is van meet af aan een onderdeel geweest van de leringen van het evangelie. Vanaf Adam tot op heden zijn wij aangespoord om onze medemensen te dienen. Ik heb het voorrecht gehad getuige te zijn van een zeer wezenlijke vervulling van Paulus' opdracht aan de Galaten om elkander door de liefde te dienen.

Wij hebben een poos in Weston ge-

woond, een klein plaatsje in de staat Massachusetts, ongeveer 20 kilometer ten westen van Boston. Het was een heel typisch, mondain stadje, dat in die tijd ongeveer elfduizend inwoners telde. Weston had een groot aantal bochtige, schilderachtige laantjes met aan weerskanten met de hand gevormde muren van natuursteen. Het kleine winkelcentrum was 's avonds tegen negen uur volkomen verlaten. Maar, hoe schilderachtig ook, Weston had met een aantal problemen te kampen, en wel in 't bijzonder wat betreft de vele scholieren die drugs gebruikten en drank het stadje inbrachten, waar geen enkele zaak een vergunning had om alcoholhoudende dranken te verkopen.

Ik wil u echter vertellen over één leerling die het veel te druk had met andere bezigheden om zich in te laten met drugs of drank. Deze jongeman bracht heel veel tijd door op de skipistes. Enthousiaste skiërs zijn in die omgeving geen uitzondering, maar wat deze jongen met zijn talent deed is wel degelijk bijzonder. Hij was een uitstekend skiër die zijn hart aan die sport had verpand. Hij was skileraar en zelfs in zijn vrije tijd leerde hij anderen skiën. Je kon hem regelmatig de berg af zien komen heel dicht bij een van zijn leerlingen, die vaak veel ouder was dan hij. Zij begonnen dan altijd langzaam, maar voerden hun snelheid op terwijl zij op weg naar beneden steeds elegante wendingen maakten, onderwijl pratend en lachend en genietend van de prikkelende lucht en de fonkelen-de zee. De toeschouwers die het paar nakeken totdat zij onderaan de helling waren, beschouwden hen als zomaar een stel skiërs dat genoot van zijn sport.

Wat die mensen niet beseften, was dat één van de skiërs blind was. Deze jonge scholier was bezig blinden te leren skiën. Hij rekende daar niets voor. Toen het idee eerst bij hem opkwam, besprak hij het met anderen, die hem zonder uitzondering aanraadden er vanaf te zien. Keer op keer werd hem gezegd dat het een ronduit onmogelijke opgaf was.

Maar deze jongeman was getuige geweest van de wanhoop van sommige blinden en wilde een van de dingen die het leven voor hem veraangenaamden met hen delen. Hij wilde dat zij een gevoel van voldoening en succes zouden ervaren, dat hun leven een nieuwe dimensie zou krijgen en dat zij het gevoel zouden krijgen echte, volwaardige mensen te zijn. Er was werkelijke liefde in zijn hart;

voldoende liefde om zijn tijd eraan te geven en voldoende geduld op te brengen om een band van liefde, bemoediging en begrip op te bouwen, waardoor deze mensen geholpen werden om vertrouwen in zichzelf en in hun eigen vermogens te ontwikkelen. Geleidelijk kwamen er wederzijdse vriendschappen tot stand.

Deze blinde mensen stelden hun vertrouwen in deze jongeman. Hij was hun vriend. Hij was de enige die hun laarzen en bindingen vast mocht maken. Hij vertelde dat hen helpen met het ontwikkelen van zelfvertrouwen het belangrijkste punt was bij hun training. Als dat er eenmaal was, werd de techniek van het skiën gemakkelijk aangeleerd.

Mijn laatste berichten over deze jongeman vermeldden dat hij dertien blinden met succes had leren skiën en dat hij bezig was met nog meer van deze leerlingen. Er was hem zelfs gevraagd een handleiding te schrijven over skilessen aan blinden. Hij bezat in die tijd – en ik ben ervan overtuigd dat het nog steeds zo is – de zelfverzekerdheid die het gevolg is van succes. Maar wat nog belangrijker is, hij heeft blijvende vriendschappen ontwikkeld en geleerd lief te hebben en te delen door middel van dienstbetoon dat de moeite waard is.

Het is een eeuwige waarheid dat de grootste voldoening die wij in dit leven ervaren niet gevonden wordt in iets wat wij voor onszelf doen, maar in datgene wat voor andermans welzijn wordt gedaan. Zoals deze jongeman uit Weston voldoening vond in zijn dienen van de blinden, zo kan ook ieder van ons blijvende bevrediging vinden wanneer wij elkander dienen door de liefde.

Moge God ons allen zegenen met het verlangen de ware vreugde van het dienen te vinden. □

EEN VERANDERING VAN GEDACHTE

Shirley Farnsworth Berlin

Het was onvermijdelijk dat we wat zenuwachtig waren. Mevrouw Hall was een van onze beste onderzoeksters, die wist dat de kerk waar was, ook al was zij geen lid. Zij was door onze voorgangers in het zendingsgebied onderwezen, en hoe meer zij hoorde en hoe meer zij in het

Boek van Mormon las, hoe meer haar verlangen om te geloven was omgezet in een sterk getuigenis. Mijn collega en ik hadden haar aangemoedigd om het evangelie verder te bestuderen.

Maar nu kwam haar zuster, Joan McArthur, logeren. Mevrouw Halls man

en alle familieleden aan beide kanten hadden sterke banden met andere kerken en zij wilde pas gedoopt worden als haar man (die in ieder geval wel vriendschappelijk met de zendelingen omging) bereid was samen met haar het evangelie aan te nemen. Zij maakte zich er ook zorgen over dat zij andere familieleden, in 't bijzonder haar ouders, tegen zich in het harnas zou jagen door lid te worden van de kerk voordat zij goed begrepen wat zij deed en de redenen voor haar beslissing.

Het was maar al te gemakkelijk zich voor te stellen dat de zuster van mevrouw Hall er op af werd gestuurd om haar te controleren en te waarschuwen dat zij niet meer met mormonen om moest gaan. Joan was echter pas twintig en het zou de eerste keer zijn dat zij van huis was. Zij moest even zenuwachtig over haar reis naar Victoria in de Canadese provincie Brits Columbia zijn geweest, als wij haar aankomst afwachten.

Mevrouw Hall scheen, echter, de kalmte zelf te zijn. Zij nodigde ons eenvoudig voor het eten uit zodra Joan een paar dagen de tijd had gehad om ingeburgerd te raken. Ik geloof dat Joan wel verbaasd was toen haar zuster ons bij de deur begroette en de kamer binnenleidde. Zij had misschien het idee gehad dat „zendelingen” mannen van middelbare leeftijd of tierende fanatiekelingen moesten zijn. Wij waren opgewekt en toch ernstig; en op haar beurt scheen zij, al pratend met twee jongedames van ongeveer haar eigen leeftijd, volkomen op haar gemak. Na het eten lieten wij een diaklankbeeld zien. Joan zat vol vragen en wij beloofden binnenkort terug te komen.

Bij onze volgende afspraak verscheen Joan in volle wapenrusting. Alle

argumenten en alle leugens die zij ooit over de mormonen had gehoord werden naar voren gebracht. Zij gooide ze echter niet naar ons hoofd, maar sprak er rustig over en vroeg naar een uitleg. Zij omschreef haar angstige gevoelens en wij gaven er naar beste vermogen antwoord op. Die antwoorden schenen haar te bevredigen. Zij kende de Bijbel en haalde de ene tekst na de andere aan. Zij scheen oprecht geïnteresseerd te zijn in de passages die door ons werden aangehaald en gezamenlijk zochten wij ze op en praatten wij erover. Vanaf die dag was ik onder de indruk van haar grote geestelijke inzicht. Aan het einde van ons gesprek voelden wij ons allemaal wat meer op ons gemak. Wij vertelden waarom wij „zusters” werden genoemd, spraken over onze familie en achtergrond en over de overtuigingen die ertoe hadden gevoerd dat wij waren geroepen om de Heer voor anderhalf jaar te dienen als zending. Joan vertelde ons over de opwinding van haar eerste lange treinreis dwars door Canada heen.

De volgende les ging over de afval. Joan verzette zich uit alle macht en vroeg ons tenslotte te vertrekken en niet meer terug te komen. Ze zei dat zij er niets meer over wilde horen. Zij was overstuur; wij voelden ons teleurgesteld en gefrustreerd. Later schreef zij in een brief: „Ik weet nog dat ik die avond, nadat jullie vertrokken waren, bittere tranen vergoot omdat er in de brochure over Joseph Smith stond dat alle andere kerken ‚een gruwel in Mijn ogen waren’. Dat kwetste mij diep, omdat mijn kerk veel voor mij betekende. Mijn leven lang had ik geloofd wat mijn ouders mij hadden geleerd en een dergelijke uitspraak wierp mijn hele wereld omver. Hoe kon Joseph Smith zoiets zeggen? Maar wacht, hij zei dat de

Heer dat had gezegd. Dat was de grote moeilijkheid.

Jessie (mevrouw Hall) dwong mij niet om door te gaan met onderzoeken, maar zij moedigde mij er wel toe aan. Zonder haar had ik vermoedelijk niet kunnen doorzetten. Maar wij hielden teveel van elkaar om geen gehoor aan haar aanmoediging te geven.

Als jongedame . . . was zij . . .
gekomen met het vaste
voornemen haar zuster
zonodig van gedachte te
doen veranderen. In plaats
daarvan had zij de moed om
zelf van gedachte te
veranderen.

Ik was kwaad en verontwaardigd, gevoelens waar ik mij nu over verwonder. Het is mij een raadsel hoe ik desondanks toch ontvankelijk bleef, maar de Heer was goed voor mij en Hij bleef geduldig. Mijn moeilijkheid was, dat ik dacht alles te kunnen geloven wat de zusters mij leerde en tegelijk lid van mijn eigen kerk kon blijven. Ik klemde mij aan dat idee vast."

Maar Joan was iemand die de waarheid zocht. Na een weeklang te hebben gebeden en geworsteld, riep zij ons terug. Zij was van gedachte veranderd. Wanneer konden wij weer komen om haar verder te onderwijzen? Toen wij de volgende les over de herstelling van het evangelie met haar behandelden, merkte ik een verandering in haar. Zij verzette zich niet meer.

Zij scheen naar kennis te dorsten en stelde gretig allerlei vragen alsof de antwoorden haar niet vlug genoeg gegeven konden worden. Zij was bezig tot het besef te komen dat het bezoek van Christus aan Joseph Smith door liefde was ingegeven; dat de waarheid in al haar volheid op aarde is, niet ten behoeve van hen die aanmerkingen willen maken, maar ten behoeve van hen die ernaar smachten de ontbrekende stukken te vinden.

Diezelfde geest was aanwezig bij de volgende les, die handelde over het plan van zaligheid. Ik wist dat mijn collega en ik bij ons onderwijs werden geholpen. De woorden vloeiden ons gemakkelijk over de lippen. Teksten konden zonder enige moeilijkheid gevonden worden. Geest sprak tot geest. Opgewonden riep Joan uit: „Nu begrijp ik waarom Jessie gedoopt wil worden.”

Ondanks haar stellige bewering dat zij nooit lid van de kerk zou worden, was Joan toch een heel andere vrouw dan op de dag dat zij in Victoria was aangekomen. Toen wij die dag weggingen, voelde ik mij geïnspireerd om tegen mijn collega te zeggen: „Ik weet dat zij op zekere dag zal worden gedoopt.”

Wij bezochten Joan nog een paar keer en waren in de gelegenheid haar nog enkele goede lessen over het evangelie te geven. Daarna werd ik overgeplaatst naar een andel deel van het zendingsgebied en kreeg ik niets meer te horen over deze oprechte jongedame en de familie Hall, totdat ik na mijn zending weer thuis was.

Op zekere dag lag er een brief met Canadese postzegels in mijn brievenbus. Het had lang geduurd voordat zij achter mijn adres waren gekomen en geschreven hadden, zei de brief, maar Joan en zuster Hall wilden mij laten weten dat zij zich twee jaar daarvoor in een koud meer even buiten de stad hadden laten dopen!

Dit was het begin van een reeks brieven die steeds iets verrassends hadden mede te delen. Twee jaar later kreeg ik te horen dat Joan op zending was in Zuid-Afrika en dat de man van zuster Hall, Barry, hoewel nog steeds niet geïnteresseerd in het onderzoeken van het evangelie, nog evenzeer gesteld was op de zendingen en de leden en zijn gezin tegenwoordig meenam naar de zondagsschool. Een poos later ontving ik een huwelijksaankondiging van Joan. Zij ging trouwen met een voormalige zending in de tempel te Salt Lake City. Later

datzelfde jaar schreef zuster Hall dat haar man was gedoopt en genoot van zijn werk in de kerk. Het jaar daarop werd het gezin in de tempel te Salt Lake City aan elkander verzegeld.

○ Sindsdien is broeder Hall gemeentepresident en lid van een ringpresidium geweest, terwijl hij nu hogeraadslid is. Joans echtgenoot, Dale J. Laub, werd bisschop. Beide zusters zijn actief in de kerk en hebben ervoor gezorgd dat er tempelverordeningen voor enkele honderden van hun voorouders zijn verricht.

Als jongedame van twintig was Joan McArthur naar Victoria gekomen met het vaste voornemen haar zuster zonodig van gedachte te doen veranderen. In plaats daarvan had zij de moed om zelf van gedachte te vranderen. De oprechtheid waarmee zij de Heer aanriep had haar niet toegestaan anders te handelen. Haar zuster, Jessie, was zo verstandig geweest geduldig te zijn bij het uitleggen van het evangelie en het overreden aan de Geest van de Heer over te laten.

Beide zusters leerden luisteren met hun hart en velen zullen daar eeuwig dankbaar voor zijn. Joan McArthur veranderde niet alleen van gedachte over de kerk – zij veranderde haar leven. □

„DIT NU IS HET EEUWIGE LEVEN”

Ouderling F. Enzo Busche
van het Eerste Quorum der Zeventig

Onlangs werd ik, na afloop van een ringconferentie, benaderd door een jongeman die mij vertelde dat hij zijn hele leven al lid van de kerk was geweest, dat hij voor zover hij kon nagaan de geboden leefde en zelfs een zending vervuld had als bijdrage aan de opbouw van 's Heren koninkrijk. Hij bezat, zo vertrouwde hij mij toe, een getuigenis van het Boek van Mormon en van de profeten van de herstelde kerk, maar zijn grootste verlangen – het verlangen God de Vader en de Heiland te kennen, door Johannes omschreven als het eeuwige leven (Johannes 17:3), was niet gerealiseerd.

Ik zag in zijn ogen dat ik met een oprechte, eerlijke, naar waarheid zoekende man te maken had. Omdat plaats en tijd mij niet toestonden over dit onderwerp uit te wijden, vertelde ik hem: „Zet uw rechtvaardige levenswandel voort, dan zal de tijd komen dat uw ogen geopend worden en u in alle nederigheid zult kunnen getuigen, „Ik dank u, mijn Heiland, dat u zich aan mij geopenbaard hebt’.”

Ik maak van deze gelegenheid gebruik om dit onderwerp met u te bespreken, want als wij Hem niet werkelijk ervaren, als wij die vreugdevolle verlossende ervaring Hem te kennen niet beleven, zal ons leven één groot misverstand zijn, met aan het eind een pijnlijke ontuchtering.

Wij kunnen als kinderen Gods verschillende graden van getuigenis en kennis van waarheid ervaren. Zo is er het „getuigenis van de angst”, dat ontstaat als men de ernst van zijn zonden inziet; het „getuigenis van de hoop”, dat de ziel vervult als men worstelt met twijfels en pijnlijke vragen; het „getuigenis van het erfdeel”, waar onze ouders ons mee zegenen als zij in woord en daad getuigen van de waarheid; het „getuigenis van het detail”, zoals het getuigenis dat men kan verkrijgen van programma's of Schriftuur; en het „getuigenis van de beginnellen”, zoals gehoorzaamheid, kuisheid en andere. Dit alles is slechts het begin – wellicht een geweldig begin op het rechte en nauwe pad dat tot het eeuwige leven leidt – maar dit begin nodigt wel uit tot verder onderzoek en is het waard er de nodige aandacht aan te besteden. En als wij dit doen zullen wij ontvangen wat Paulus de Efeziërs toedacht toen hij schreef: „Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, niet op te danken, u gedenkende bij mijn geboden, opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen” (Efeziërs 1:15–17).

Onze Hemelse Vader en Hem die Hij

gezonden heeft, namelijk Jezus Christus, te leren kennen gaat hand in hand met het leren liefhebben van Hem. Doet men dit, dan wordt tegelijkertijd het eerste gebod dat Hij zijn kinderen gegeven heeft vervuld. Jezus liet er geen twijfel over bestaan welk gebod dat is: „En één van hen, een wetgeleerde, vroeg, om Hem te verzoeken: Meester, wat is het grote gebod in de wet? Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod.” (Matteüs 22:35–38.)

Hem te kennen betekent Hem lief te hebben met geheel uw hart, met geheel uw ziel en met geheel uw verstand, en dit is de sleutel tot begrip van zijn plan van zaligheid en het onderhouden van al zijn geboden. In 1 Johannes 2:3–4 lezen we: „En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij zijn geboden bewaren. Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet”.

Hoe kunnen we iemand die we niet kennen liefhebben? Het doel van het leven en alle beloften van zaligheid rusten op het vereiste dat wij Hem leren kennen. Dit is de grootste zegen voor de mensheid! Het is het uiteindelijke doel van dit sterfelijke leven – Hem te vinden en de vreugde en warmte te voelen; de macht van zijn licht en zijn stem en te beseffen dat Hij ons aanvaardt. Wanneer God ons vraagt Hem lief te hebben, moeten we weten dat God van een ieder van ons houdt en ons de hand toesteeckt, opdat wij ons niet zullen verliezen in wereldse zaken en in de ijdele dingen der wereld.

Een kind van God te zijn, betekent bezielde te zijn met de waardigheid van de vrije wil. Wij kunnen, door onze dagelijkse handelingen en beslissingen, de kwaliteiten ontwikkelen die ons zullen helpen de ijdele verlangens van de wereld te overwinnen. Een overwinning, die ons naar grotere vreugde en voldoening stuwt; naar succes in alles wat wij willen bereiken. Diezelfde vrije wil kan echter ook een toenemend gebrek aan bewustwording voeden, waarna wij ons temidden van valse beweegredenen vinden, onze geest overspoeld door smart en nutteloze ambities, die resulteren in tanend licht, lijden en misschien zelfs in verbittering en angst.

Onze Hemelse Vader heeft ons werkelijk lief – Hij houdt zich met een ieder van ons bezig. Hij doet dit op zijn eigen wijze. Hij sterkt ons met allerlei geestelijke ervaringen zonder onze vrije wil geweld aan te doen! Ik sta altijd verbaasd als ik met niet-leden over hun geestelijke ervaringen spreek. Ik heb ontdekt dat bijna iedereen, als zij de tijd nemen om hier over na te denken, heilige ervaringen heeft gehad. Het waren deze geestelijke ervaringen die mij in mijn prille jeugd aanzette tot een nader onderzoek van het ware doel van dit leven, waarna ik uiteindelijk het evangelie vond, dat mij geluk bracht in zijn koninkrijk en kerk.

Toen onze Vader in de Hemel ons naar deze aarde zond om onze zaligheid te bewerkstelligen, heeft Hij ons niet alleen gelaten. In de allereerste plaats was daar het plengen van het bloed van de Eerstgeborene van de Vader, namelijk Jezus Christus; het zoenoffer waardoor alle mensen zullen opstaan en in de gelegen-

heid gesteld worden het eeuwige leven te beërven. Christus' triomf over de dood vervalde alle gerechtigheid. De mens zal, zoals wij kunnen lezen in 1 Korintiërs 15:22, niet lijden vanwege Adams over-

trekking: „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.” Door de verzoening van onze Heiland, aanvaardden wij de verantwoording voor de gevolgen

van onze handelingen. Paulus maakte dit duidelijk in zijn brief aan de Galaten: „Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten. Want wie op (de akker van) zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op (de akker van) de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten.” (Galaten 6:7–8.)

Opdat wij niet zonder leiding zouden zijn, heeft de Vader ons machtige hulpbronnen gegeven. In iedere bedeling van de geschiedenis stonden er heilige mannen op, voorgeordend voordat deze wereld zelfs geschapen werd – bijzondere getuigen van het goddelijke plan van zaligheid – om als boodschappers van het licht in deze sombere en duistere wereld naar voren te treden. De getuigenissen van deze mannen zijn in heilige boeken op schrift gesteld, vergaard met het oogmerk deze getuigenissen „uit het stof gedempt (te laten) opklinken”. Een waarschuwende stem tot het mensdom. Deze heilige mannen, „de profeten vanouds”, samen met de profeten in deze laatste dagen, verkondigen, gelijk Amulek, tot de wereld – de kinderen van onze Hemelse Vader: „Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen. Nu, zoals ik u reeds heb gezegd, verzoek ik u, daar gij zovele getuigenissen hebt ontvangen, dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht

der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht.” (Alma 34:32–33.)

Onze vrije wil staat ons toe dit getuigenis te negeren of dit gevoel, de influisteringen van de Geest, te volgen en de antwoorden te vinden op de fundamentele vragen: Wie ben ik? Wat is het doel van mijn leven? Waar ga ik naar toe als deze aardse proeftijd om is?

God heeft ons niet alleen profeten gegeven die van Hem getuigen, maar omdat hij van ons houdt en verlangt dat wij slagen, heeft Hij ons de grootste gave van alle gegeven – de gave van directe communicatie met Hem. Ik ben altijd onder de indruk als ik op een heldere avond naar boven kijk. De miljarden sterren, de afstanden, te immens om te kunnen bevatten. Het is dan dat ik besef hoe groots het is dat Hij, de Vader van ons allen, mij in mijn eenzaamheid en met mijn vele vragen, toestaat met hem te communiceren.

Hoe vereerd zouden wij zijn als het ons toegestaan werd een gesprek te voeren met een beroemdheid of een vermaard leider. Zouden we ons er niet op voorbereiden, ernaar uitkijken. Zouden we zo'n gelegenheid niet bijzonder waarderen! En toch zouden we slechts een gesprek hebben met een sterveling. Maar wat een ervaring is het te kunnen communiceren met de Hoogste Majesteit van allen, de Schepper van het heelal! De woorden van de Heiland, weergegeven in de heilige Schrift, hebben een diepe betekenis voor mij: „Bid en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden. Want een ieder, die bidt, ontvangt, en wie zoekt, vindt, en wie

klopt, hem zal opengedaan worden. Of welk mens onder u zal, als zijn zoon hem om brood vraagt, hem een steen geven? Of als hij een vis vraagt, Zal hij hem toch geen slang geven? Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader in de hemelen het goede geven aan hen, die Hem daarom bidden.” (Matteüs 7:7–11.) Wat een geruststelling, wat een behaaglijke gedachte is het te weten dat u en ik niet te onbeduidend, niet te ver weg, zelfs niet te onrein zijn om op welk tijdstip dan ook met Hem te communiceren! Wat een zegen en een troost is het te weten, dat een ieder van ons, als kind van een eeuwige Vader, het recht en de verantwoordelijkheid heeft het vermogen om te communiceren met onze Vader te ontdekken en te ontwikkelen. Volharden wij hierin, dan ontvangen wij hemelse machten zoals geloof, morele kracht en de macht om waarheid te herkennen en het plan van zaligheid te begrijpen. En ons uiteindelijke doel wordt het eeuwige leven als wij Hem leren kennen, de ene waarachtige God, en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft.

Het antwoord op al onze vragen, al onze wonden en verdriet ligt in het vinden van Hem. Wij moeten begrijpen, dit is onze verantwoordelijkheid, dat hoewel er vele gebeden worden opgezonden door zijn kinderen, dit niet hoeft te betekenen dat er communicatie plaatsvindt. Gebeden kunnen uit gewoonte of traditie uitgesproken worden, of zij kunnen uitgroeien tot monologen zonder oprechte bedoeling. Zulke gebeden kunnen, zoals we lezen in het Boek van Mormon, zelfs

schadelijk zijn: „Op dezelfde wijze wordt het een mens ook als slecht aangerekend, wanneer hij bidt, maar niet met een oprecht voornemen des harten; ja, het is hem van geen nut, want God neemt zulk een gebed niet aan.” (Moroni 7:9)

Wat kan onze Hemelse Vader doen om ons te bereiken als wij niet naar Hem luisteren, of in onze blindheid valse goden aanhangen, of rebelleren en zijn bestaan negeren? De profeten getuigen dat Hij ons zijn liefde toont op zijn manier: „En gij hebt de vermaning vergeten, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht de tuchtiging des Heren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt iedere zoon, die hij aanneemt . . . Blijft gij echter vrij van de tuchtiging, welke allen ondergaan hebben, dan zijt gij bastaards, en geen zonen.” (Hebreeën 12:5–6, 8.)

We lezen eveneens in het Nieuwe Testament: „Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik, wees dan ijverig en bekeer u.” (Openbaring 3:19.)

De Heer heeft in een hedendaagse openbaring, gegeven aan zijn dienstknecht Joseph Smith, gezegd: „Voorwaar, aldus zegt de Here tot u, die Ik liefheb, kastijd Ik ook, opdat hun zonden hun mogen worden vergeven; want met de kastijding bereid Ik in alle opzichten een weg tot hun bevrijding uit verzoeking; en Ik heb u liefgehad – Daarom moet gij noodzakelijk worden gekastijd, en berispt voor Mijn aangezicht staan” (LV 95:1–2).

De slechte tijden in ons leven – die tijden dat we ziekte ervaren, kansen missen, ongeluk en onverwachte ramp-

spoed ons pad kruisen, we ons ongelukkig voelen, vervuld met gevoelens van leegte en schuld – zouden een keerpunt in ons leven kunnen zijn, omdat deze ervaringen onze trots teniet kunnen doen. Zij kunnen ons motiveren zachtmoedig en nederig van hart te worden, want alleen de zachtmoedigen en nederigen van hart vervullen de vereisten die noodzakelijk zijn om toegelaten te worden in de tegenwoordigheid van God: „Want niemand is voor God aannemelijk, dan alleen de zachtmoedigen en nederigen van hart” (Moroni 7:44).

Vele mensen schijnen zich niet tot de Vader te wenden, en wenden zich ook niet tot de Heiland om de Vader te vinden, totdat zij vernederd en gekastijd in grote angst verkeren.

Laten we proberen te begrijpen dat God in zijn liefde voor ons nooit onze waardigheid – onze vrije wil – van ons zal wegnemen. Maar Hij is bij machte, in zijn grote wijsheid en liefde, ons tot zielesmart te kastijden, tenzij wij tot Hem komen en onszelf reinigen door ons te bekeren en ons erop voor te bereiden om in zijn tegenwoordigheid te kunnen zijn.

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert – bekeert, opdat Ik u niet met de roede Mijns monds sla, en met Mijn toorn en Mijn gramschap, en uw lijden hevig zij – gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.” (LV 19:15.)

Laat ons nu besluiten ons niet in het schemerlicht van een vaag getuigenis voort te bewegen – een getuigenis die meer uit hoop dan uit kennis bestaat, of zelfs meer uit angst dan uit hoop. Laat

ons nu besluiten dat we zullen leren de wereld te overwinnen en in dit leven tot Hem te komen, want dit is de tijd om ons voor te bereiden Hem te ontmoeten.

Mag ik u uitnodigen uw Hemelse vader in gedachten te benaderen en u in zijn nabijheid te vernederen.

Wat zal er gebeuren als wij onze Vader op deze wijze in de geest van gebed benaderen? We moeten niet vergeten dat God ons verlangt te helpen. Hij zal ons onze zwakheden tonen: „En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.” (Ether 12:27.)

De influisteringen van de Geest zullen in onze ziel doordringen, als ware het een tweesnijdend zwaard, zoals we kunnen lezen in Hebreëën 4:12: „Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zo diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten” (Hebreëën 4:12).

Op dit punt aangekomen, luisterend naar de influisteringen van de Geest, die ons onze zwakheden toont, maken we een keuze tussen leven en dood. Onze Vader in de hemel weet dat alleen onze zwakheden ons van Hem scheiden. Hij kan deze zwakheden niet van ons wegnemen, maar Hij kan ze ons wel tonen met een liefdevolle, maar doordringende stem. Op dit punt worden wij de meesters van onze eigen bestemming. Miljoenen

mensen leven volgens hun eigen plannen en verlangens, niet wetende wat zij moeten doen. Zij mijden deze liefdevolle invloed! Zij willen hem niet horen! Zij zijn bang voor de waarheid! Zij schuwen zelfs de stilte van een vredige ervaring. Deze mensen hopen die doordringende, onbehaaglijke stem der waarheid te ontlopen in de wereld van oppervlakkig vermaak – dat is de reden van het grote succes van de amusementsbedrijven in deze tijd.

Een andere groep kinderen van onze Hemelse Vader herkent de influisteringen van deze stille, zachte stem wel, maar willen de waarheid niet onder ogen zien. Zij bedienen zich van alle mogelijke excuses. Zij letten liever op de fouten van anderen en scheppen goden naar hun eigen beeld. Zij zijn de huichelaars, de scheppers van de duizend-en-één door de mens gemaakte kerken, religies en filosofieën. In 2 Timoteüs 4:3–4 lezen wij: „Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren.”

Als wij ons niet bewust zijn van het gevaar dat in deze situaties schuilt, kan het gebeuren dat we onszelf terugvinden in de groep die de stem niet tolereert, of onze tijd verdoen aan het vinden van excuses en het concentreren op de fouten en zwakheden van anderen, zodat onze eigen zwakheden niet zo opvallen. Hoe dan ook, de zaligheid en het eeuwige leven zullen nooit een deel van ons leven kunnen worden. Ons antwoord op de

zachte stem van de Vader kan eigenlijk alleen maar op één wijze in een geest van nederigheid en dankbaarheid gegeven worden: „Ja, Vader, ik weet het. Vergeef mij! Help mij! Versterk mij! Met Uw hulp kan ik het halen. Ik zal overwinnen! Ik dank U voor het onderricht dat U mij hebt gegeven. Toon mij waarin ik dienstbaar kan zijn en waarin ik mij moet bekeren, opdat ik rein en waardig zal worden om de genade van het verzoenend bloed van Christus te ontvangen, dat Hij mij ten laatste zal kunnen reinigen, nadat ik al het mogelijke gedaan heb en ik in Hem mijn zaligheid mag vinden! Vader, aanvaard mijn verlangen een verbond met u aan te gaan, door mij te laten dopen voor de vergeving van zonden door een van uw dienstknechten en sta mij toe dit verbond te hernieuwen tijdens de verordening van het avondmaal. Vader, geef mij de moed om eerlijk tegenover mijzelf, tegenover U, en tegenover mijn naasten te worden, opdat ik ontvankelijk voor onderwijs zal zijn en ik zal leren luisteren!

Wanneer wij op deze wijze reageren op zijn stille, zachte stem, zullen wij de gave en de macht van de Heilige Geest ontvangen, die tot ons zal getuigen en ons tot het brandende vuur van de kennis van God zal leiden. De vervulling van onze communicatie met God – het leren, het luisteren, het aanvaarden, het volgen en het gehoorzamen – vervult ons met wijsheid en kennis, met kracht en macht, met persoonlijke openbaringen en de vreugde van het gezelschap van de Geest. Het is deze macht die leidt tot gewillig dienstbetoon in zijn heilige zaak. Die leidt tot een groeiend verlangen zijn discipel te

worden, Die leidt tot een besef van onze schuld ten opzichte van Hem. Die leidt tot het naleven van zijn geboden en zelfs meer.

Hem te kennen betekent voortdurend naar een dieper begrip van onze onwaardigheid te streven, zodat wij onze bekering zullen kunnen vervolmaken, opdat de Geest meer volkomen in ons kan wonen en ons naar onbekende dimensies van onze persoonlijkheid kan leiden, waar er niets te hoog, niets te ver of niets te moeilijk voor ons is. Dit dan is het stadium waarin we ten slotte de overwinning behalen en vervuld raken met de liefde van Christus. En als wij met deze liefde vervuld zijn, zal ons hart vervuld zijn met liefde voor onze Hemelse Vader en voor onze naasten en deze liefde zal ons leiden in het overwinnen van alle angst.

Ik geef u mijn getuigenis dat ik de liefde van onze Hemelse Vader voor zijn kinderen in mijn leven heb gezien. Laat ons leren luisteren en daar zelfs volmaakt in worden, zodat wij zullen weten wat Hij in zijn wijsheid en macht aan ons wil geven. Wij zullen dit alleen kunnen wanneer wij waarlijk zijn discipelen worden zoals dit in Lucas 14:33 beschreven wordt: „Zo zal dus niemand van u, die niet afstand doet van al wat hij heeft, mijn discipel kunnen zijn.”

Laat ons dan leren communiceren met onze Hemelse Vader, opdat wij waarlijk zijn discipel mogen zijn; opdat wij onszelf, onze gewoonten, gedrag, ideeën, zelfs onze gezondheid en onze verlangens onder de loep zullen nemen en het allemaal in zijn handen zullen leggen. Dan zal hij ons versterken en leiden. □

Laten we erover praten

Nadat u „Dit nu is het eeuwige leven” voor uzelf of als gezin hebt gelezen, wilt u misschien enkele van de volgende vragen bespreken in een gezamenlijk studie-uurtje.

1. De schrijver noemt verschillende graden van getuigenis. Welke zijn dat? Kunt u er nog meer noemen?
2. Wat moet men volgens het artikel doen om God en Jezus Christus te leren kennen? Hoe krijgt men die kennis?
3. Hoe zou u de „ijdele dingen der wereld” omschrijven?
4. De schrijver benadrukt „dat hoewel er vele gebeden worden opgezonden door zijn kinderen, dit niet hoeft te betekenen dat communicatie plaatsvindt.” Wat kunnen we doen om er zeker van te zijn dat onze gebeden zinvolle communicaties met de Heer inhouden?
5. Waarom kastijdt de Heer hen die Hij liefheeft en staat Hij toe dat het leven deze taak vervult? Hoe kan iemand zijn zwakheden overwinnen?

ISRAËL IN AZIË

Spencer J. Palmer

Opgetekende schriftuur, de leringen van de levende profeten en een fascinerende hoeveelheid historische aanwijzingen, verschaffen overvloedig bewijs dat de nakomelingen van Israël tot in de uiterste hoeken van Azië zijn verstrooid – dat de volkeren van het verre Oosten wetmatige erfgenamen zijn van de aan vader Abraham gedane beloften. En hoewel vele schrijvers hedendaagse Europese en Amerikaanse rassen met bepaalde stammen van het oude Israël hebben geïdentificeerd, hebben weinige de verstrooiing van de Israëlieten in Azië in beschouwing genomen.

Bij monde van de profeet Amos heeft de Heer over deze verstrooiing gezegd: „Ik schud het huis van Israël onder al de volken, gelijk men met een zeef schudt, en geen steentje zal ter aarde vallen.” (Amos 9:9.) Als gedeeltelijke vervulling van die profetie, staat er in de Bijbel: „In de dagen van Pekach, de koning van Israël, kwam Tiglatpileser, de koning van Assur, en veroverde Ijjon, Abel-Bet-maäka, Janoach, Kedes en Hasor, Gilead en Galila, het gehele land van Naftali; en hij voerde de bevolking in ballingschap naar Assur.” (2 Koningen 15:29.)

Die gevangenen Israëlieten, wier ballingsoord ergens in het noorden, voorbij de Eufraat lag, zijn nooit in hun geheel naar Palestina teruggekeerd, zoals dat het geval was met veel van hun broeders, de gevangenen van Juda. (Zie Ezra 2:1.)

Wat de terugkeer betreft van het overblijfsel van het gevangenen Israël, profeteerde Jesaja dat zij van de vier einden der aarde verzameld zouden worden. (Zie Jesaja 11:11–12.)

Dat de profeten van de laatste dagen zich hebben bekommerd om de verzameling van deze verstrooide stammen blijkt uit het gebed dat door de profeet Joseph Smith werd uitgesproken bij de inwijding van de tempel te Kirtland.

„En mogen alle verspreide overgeblevenen van Israël, die naar de einden der aarde zijn verdreven, tot een kennis der waarheid komen, in de Messias geloven, van verdrukking worden verlost en zich voor Uw aangezicht verheugen.” (Leer en Verbonden 109:67.)

Alsof in antwoord op deze vurige smeekbede van de profeet, drong een onverschrokken groep zendingen reeds in 1850 Azië binnen om het evangelie van Christus te verkondigen.

Vanaf dit vroege begin, toen zelfs Rusland werd ingewijd voor het zendingswerk, is de kerk sterk gegroeid in Azië. Er zijn tegenwoordig eenentwintig Aziatische zendingsgebieden en het Boek van Mormon is in verschillende Aziatische talen vertaald. Het aantal dopelingen in Azië is op indrukwekkende wijze toegenomen, vooral sinds de Tweede Wereldoorlog.

Door heel Azië heen, dat een derde van de bevolking van de gehele wereld

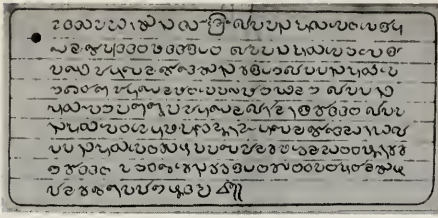
bevat, is er een hernieuwd verlangen om gehoor te geven aan de oproep uit het eerste vers van de Leer en Verbonden, dat onder andere zegt: „Luistert, gij volk van verre; en gij die op de eilanden der zee zijt . . .” (Leer en Verbonden 1:1.)

Naast dit groeiende zendingswerk in het verre Oosten, is er aanzienlijke belangstelling voor een reeds lang bestaande maar steeds terugkerende Israëlitische invloed door geheel Azië heen. Er zijn bewijzen die erop duiden dat een aantal van de opgegraven artefacten afkomstig zijn uit de tijd dat Israël werd verstrooid. Deze blik op het verre verleden zou van grote betekenis kunnen zijn voor de hedendaagse kerk en haar verbreiding over de gehele wereld, en is stellig van zeer groot belang voor de Aziaten, die een grote eerbied hebben voor hun voorouders. Mogelijke schakels tussen de Aziatische volken en verstrooide Israëlitische voorouders zou één reden kunnen zijn voor de indrukwekkende reactie op de boodschap van het evangelie door verschillende van de Aziatische volken.

Oude metalen platen van de Malabar joden. Aan de Malabar kust van India, te Cochin, bezit een groep „blanke joden” twee koperen platen. Hierop zijn in Oudtamil bepaalde privileges gegraveerd, die eeuwen geleden aan een zekere Jozef Rabban werden verleend door de Hindu heerser van Malabar. Deze platen worden door deze joden gekoesterd als hun kostbaarste historische documenten – hun handvest, hun oorspronkelijke vestigingsvergunning – die bewaard worden in een ijzeren kist, die Pandeal wordt genoemd, in de „Paradesi” synagoge.

Het volgende is een verslag van gebeurtenissen in verband met de aankomst van deze joden:

„Na de vernietiging van de tweede tempel (moge God deze spoedig opnieuw bouwen), verlieten onze vaders, die de toorn van de veroveraar vreesden, Jeruzalem, met het gevolg dat er een groot gezelschap mannen, vrouwen, priesters en Levieten naar dit land toekwam. Er bevonden zich mannen onder hen die beroemd waren om hun geleerdheid en wijsheid; en God liet hen genade vinden in de ogen van de koning die op dat moment hier heerste en hij schonk hen een woonplaats, die Cranganore werd genoemd. Hij stond hen binnen het district een patriarchale rechtspraak toe, met bepaalde voorrechten van de adelstand en de koninklijke schenkingsakte werd, volgens de gebruiken van die tijd, op een koperen plaat gegraveerd. Dit geschiedde in het jaar vanaf de schepping der wereld 4250 (490 n.Chr.); en deze koperen plaat is nog steeds in ons bezit. Onze voorvaders bleven ongeveer duizend jaar in Cranganore, en het aantal hoofden dat daar regeerde, was tweeënzeventig. Kort nadat wij ons daar hadden gevestigd, kwamen er andere joden bij uit Judea; en onder hen bevond zich die man van grote wijsheid, rabbi Samuël, een Leviet uit Jeruzalem, met zijn zoon, rabbi Jehunda Levita. Zij brachten de zilveren bazuinen mee die gebruikt waren ter gelegenheid van het jubeljaar, en die gered waren bij de verwoesting van de tweede tempel; en wij hebben van onze vaders vernomen dat de letters van de onuitsprekelijke Naam op deze bazuinen gegraveerd stonden. Van tijd tot tijd voegden bepaalde stammen joden en Israëlieten zich bij ons uit Spanje en andere plaatsen. Maar toen er tenslotte onenigheid ontstond in onze eigen geleerden, riep een van onze aanvoeders een Indiase koning te hulp, die ons overviel

Facsimile van de koperen platen van de Malabar joden van India, die in de vijfde eeuw gegraveerd werden. (Met toestemming van de bibliotheek van Cambridge University.)

met een groot leger, en onze huizen, paleizen en bolwerken verwoestte, ons verdreef uit Cranganore, een gedeelte van ons afslachtte en een ander gedeelte gevankelijk wegvoerde. Een aantal van de ballingen kwam in Cochin wonen, waar wij sindsdien gebleven zijn en van tijd tot tijd grote veranderingen hebben meege- maakt. Er bevinden zich onder ons een aantal van de kinderen van Israël, die uit het land Ashkenaz kwamen, uit Egypte, uit Tsoba en nog andere plaatsen, naast degenen die dit land oorspronkelijk bewoonden.”

Er wonen over het algemeen twee soorten joden in India: de Jeruzalem of blanke joden en de zogenaamde zwarte joden.

Men gelooft dat de zwarte joden lang voor de anderen in India zijn beland, maar dat hun donkerdere gelaatskleur en hun gelijkenis met de Europese joden erop wijzen dat zij voor de joden in het Westen van hun voorgeslacht in Judea werden gescheiden. De zwarte joden vertellen vele verhalen over andere joodse kolonies in India en China. Toen de beroemde geleerde, Claudius Buchanan, de kust van Malabar aan het begin van de negentiende eeuw bezocht, werd hem een lijst van vijfenzestig van dergelijke kolonies ter hand gesteld.

Ik sprak met degenen die onlangs veel van deze plaatsen hadden bezocht, en op het punt stonden er weer terug te keren. De joden in het Oosten stonden steeds met elkander in verbinding. De gezinnen bleven over het algemeen op dezelfde plaats, daar zij afhankelijk waren van despotische vorsten; maar de mannen gaan veel op zakenreis; en dezelfde persoon reist door vele uitgestrekte landen heen, met het gevolg dat wanneer er iets gebeurt wat belangwekkend is voor

de natie der joden, het gerucht zich snel door heel Azië verbreidt.”

Niet-chinezen in Azië. Westerlingen hebben de neiging alle oosterlingen te zien als één ras, in de veronderstelling dat Chinezen, Japanners, Koreanen, Thailanders en Indonesiërs niet van elkaar te onderscheiden zijn. Zo iets als een Aziatisch ras bestaat echter niet. Het werelddeel Azië bevat vele verschillende rassen.

De Chinezen zijn zeker niet allemaal van dezelfde ethnologische afkomst en het zou even onjuist zijn om te spreken van „het Chinese ras” als het zou zijn om te spreken van „het Europese ras”. De Ier zou qua taal en gewoonten waarschijnlijk evenveel gemeen hebben met een Bulgaar, als iemand uit Shansi gemeen zou hebben met iemand uit Canton.

De studie die professor Lo Hsiang-Lin heeft gemaakt van de genealogie van de Chinese clans toont aan dat er talrijke historische migraties onder de clans binnen China hebben plaatsgevonden, evenals wijdverbreide huwelijken van Chinezen met andere ethnische groepen, waaronder rassen uit de verre uithoeken van zuidwest Azië. Hierbij hebben zich ook vermengingen voorgedaan met vele groepen Semieten en Kaukasiërs. Zoals Rodney Gilbert in 1926 opmerkte: „In de tijd van Confucius woonden er blonde, Arische stamleden in bepaalde streken van wat tegenwoordig Noordwest-China is. De lichte ogen en het lichte haar die daar veelvuldig voorkomen, vormen het bewijs dat, hoewel die blonde mensen grotendeels wegtrokken, een zeker aantal van hen werd geabsorbeerd. Er zijn eveneens kolonies Indiërs, Arabieren, joden en Russen geabsorbeerd... Er bevinden zich binnen de grenzen van China talrijke fragmenten van niet-Chinese rassen die nog steeds hun eigen

identiteit en taal bewaren, maar toch geleidelijk worden geabsorbeerd en die, met verbeterde verbindingen, met twee of drie generaties even Chinees zouden zijn als hun landgenoten en weinig sporen zouden vertonen van hun vreemde oorsprong.”

Deze historische verschillen die bij „buitenlandse” groepen naar voren komen, zijn nog steeds duidelijk te zien in verschillende delen van China. René Grousset wees er in 1953 op dat oasebewoners in het Tarimbekken landbouwers zijn die nog steeds verschillen van de Altäische nomaden waardoor zij worden omringd. „Zelfs nu is hun fysieke voorkomen niet Mongools, maar vertoont het veel overeenkomsten met dat van het Iranische type Kaukasiër.”

Joodse kooplieden en Aziatische karavaanroutes. G.F. Hudson heeft aangevoerd dat er vanaf de vroegste Romeinse tijd communicatie, reisverkeer en aanzienlijke culturele en economische banden bestonden tussen China en het Romeinse rijk. Tijdens de Handynastie (ongeveer twee eeuwen voor en na Christus) bereikte de zijdehandel tussen Oost en West zijn hoogtepunt, hetgeen ertoe voerde dat niet alleen vreemde koop- en handelslieden, maar ook soldaten en gijzelaars zich onder de zonen van Han begaven. Mannen riskeerden hun leven te land en op zee om de kostbare stoffen, die destijds alleen in China te verkrijgen waren, naar Rome te brengen.

Minstens duizend jaar voor het christelijke tijdperk had China er al belang bij de wegen naar de westerse wereld open te houden. Hoe oud de karavaanroutes wel zijn wordt aangetoond door het feit dat de kameel, een dier dat zijn oorsprong heeft in Midden-Azië, tegen 2000 v.Chr. al bekend was in het oude Babylonië.

Dit schilderij van een Chinese jood te Hankow, dat van de hand is van de Amerikaanse kunstenaar, Betty Bryne, geeft op levendige wijze de vermenging van de rassen weer, voortvloeiend uit de omzwervingen en kolonisering van het Hebreeuwse volk over de gehele wereld.

Toen de Israëlitische kolonies in het jaar 720 v.Chr. de handelsplaatsen van de Iraanse Meden bereikten, lag er een rechtstreekse route naar China voor hen, die reeds lang geleden was afgebakend door een reeks Iraanse handelskolonies die zich van oase tot oase over geheel Midden-Azië uitstrekten. Deze Israëlieten stonden niet voor de opgave om zich als pioniers een weg te banen door niet in kaart gebrachte woestijnen en strijd te leveren tegen onbekende barbaren. Door middel van de Iraanse taal konden zij bij iedere oase in contact komen met nomaden die maar al te bereid waren handel met hen te drijven.

Twee joodse manuscripten wijzen reeds op de betekenis van het Chinese Turkestan voor het jodendom. Aan het begin van deze eeuw ontdekte Sir Aurel Stein een in vierkante, Hebreeuwse lettertekens geschreven Perzische zakenbrief in een plaatsje aan de noordelijke karavaanroute. Hij was gedateerd 708 n.Chr. Het andere manuscript is een vijftiental jaren eerder in de zeer oude stad Tunhuang in het oosten van Turkestan ontdekt. Deze plaats ligt aan de zuidelijke karavaanroute. In de begraven bibliotheek van een klooster, vond de Franse geleerde, professor Paul Pelliot, een vel papier met oude Hebreeuwse lettertekens. Philippe Berger en Moise Schwab, die deze vondst hebben uitgegeven, zijn van mening dat ook dit manuscript dateert uit de achtste eeuw. De tekst bestaat uit passages uit de psalmen en de profeten. Het vel zelf bestaat echter uit papier, dat in die tijd alleen in China werd vervaardigd.

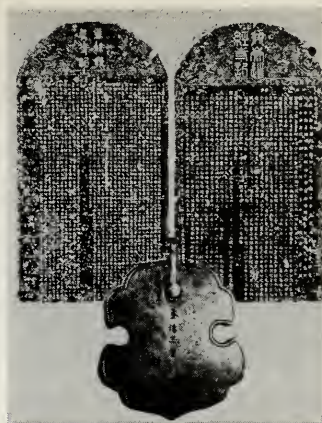
De Kaifeng joden. Onze kennis van de reizen en vestiging van „de verstrooiden van Juda” in China is nog steeds zeer gebrekkig. De westerse belangstelling

voor dit onderwerp werd opgewekt in 1605, toen een Kaifeng jood, Ngai T'ien geheten, een bezoek bracht aan de jezuïtische geleerde, Matteo Ricci, te Peking. Vanaf dat moment tot aan de laatste jaren van de negentiende eeuw, hebben vreemdelingen veel belangstelling gehad voor deze joodse overblijfselen. Pater Ricci's verslag van de eerste ontdekking van de Israëlieten in Oost-Azië was een dramatische onthulling voor de Europese wereld. Het voerde tot een uitbarsting van onderzoek, eerst door katholieke zendelingen, daarna door de protestanten en tenslotte door de joden.

De omstandigheden rondom deze eerste ontdekking van de joodse gemeenschap van Kaifeng, alsmede enkele van de mogelijke gevolgtrekkingen ervan, werden door Ricci uiteengezet:

„Zoals hieronder zal worden uiteengezet, hebben wij eveneens joden ontdekt die zich aan de oude Mozaïsche wet houden. Het betreft echter slechts enkele families en zover ons bekend is, hebben zij alleen een synagoge in Kaifeng fu, de hoofdstad van de provincie Honan, en in Hangchow fu, de hoofdstad van de provincie Chekiang. In de synagoge van Kaifeng bevindt zich de Pentateuch van Mozes, zonder klinkers, geschreven op perkament dat op de oude manier is opgerold. Zij bezitten geen andere boeken van het Oude Testament en weten ook niet welke boeken zij niet hebben. Zij hebben de ceremonie van de besnijdenis bewaard en bovendien onthouden zij zich, volgens hun aloude gebruik, van varkensvlees en iedere vleessoort met pezen.

Het is slechts enkele jaren geleden dat wij met zekerheid vernamen dat er ook christenen zijn, vooral in de noordelijke provincies, die aanbidders van het kruis

De twee inktafdrukken bovenaan, zijn afkomstig van de tegenoverliggende vlakken van de oudste gedenksteen van Kaifeng. De afdruk links is van de allereerste inscriptie daterend uit 1489. De inscriptie rechts dateert uit 1512. Beide inscripties vertellen over „de godsdienst van de Israëlieten” die China bereikte in de tijd van de Handynastie (206 v.Chr.–220 n.Chr.) en over nog een andere immigratie via India in de twaalfde eeuw. Daaronder zien wij een zwartmarmeren gong die diende om de mensen drie keer per dag op te roepen tot gebed in de jaren dat de synagoge te Kaifeng werd gebruikt. Op de gong, die een diameter heeft van 30 cm, stonden de vier Chinese lettertekens die betekenden „de jade gong van de geestelijke essentie”. Bepaalde kenmerken duiden erop dat deze gong vervaardigd werd tijdens de Mingdynastie.

worden genoemd. Zestig jaar geleden was het aantal van hun families zo talrijk geworden en hadden zij zich op letterkundig en militair gebied zo bekwaamd, dat de Chinezen wantrouwend werden; . . . De Chinezen wilden hen gevangen nemen, met het gevolg dat zij allemaal onderdoken, sommigen als Turken of joden, maar de meesten van hen werden heidenen (Chinese confucianisten, boeddhisten of taoïsten). Hun kerken werden veranderd in tempels van afgoden en hun nakomelingen, hoewel velen van hen het gebruik om het teken van het kruis te maken over hun eten en drinken handhaafden, bleven zij zo bevreesd dat zij niet wilden bekennen afstammelingen te zijn van de volgelingen van het kruis; en er is niemand, noch onder hen noch onder anderen, die weet bij welke gelegenheden het teken des kruises wordt gemaakt. Dit symbool is echter het duidelijke bewijs dat zij de afstammelingen zijn van een vreemd volk in China. . . .”

Een boek van Ricci viel in handen van een jood afkomstig uit de provincie Honan, wiens achternaam Ai luidde. Nadat hij dit boek over vreemdelingen in China die de „Koning des hemels” vereerden had gelezen, ging hij op zoek naar de priesters, in de overtuiging dat zij volgelingen zouden zijn van de Mozaische wet. Door dit bezoek kwam aan het licht dat er tien of twaalf joodse families in Kaifeng woonden en dat er zich een prachtige synagoge bevond, met binnenplaatsen, paviljoens en aan de noordzijde een omsloten ruimte waar godsdienstige wassingen werden verricht. Aan de zuidzijde bevond zich een slachthuis, waar de dieren op de voorgeschreven wijze door de autoriteiten van de synagoge werden geslacht. De Kaifeng joden zorgden met grote eerbied voor de

Pentateuch, die op perkament van schapehuid was geschreven en bewaard werd op vijf verschillende rollen. Er waren nog andere joden in Hangchow en andere plaatsen, waarvan de voorouders minstens zeshonderd jaar in die streek hadden gewoond.

Deze Chinees van joodse afkomst vertelde vele verhalen uit het Oude Testament, maar met een interessante uitspraak. Jeruzalem, bijvoorbeeld, noemde hij Heirusoloim en de Messias, die volgens hem nog moest komen, noemde hij Mosisia. Hij vertelde dat veel mensen in Kaufeng Hebreeuws kenden, maar hijzelf niet.

De invloed van de Israëlieten in Japan. De Japanse archipel die bestaat uit vier grote en honderden kleine eilanden en zich over een kleine tweeënhalfduizend kilometer langs de oostkust van het Aziatische vasteland uitstrekt, is ver verwijderd van het thuisland van het oude Israël. Desalniettemin zou de bereikbaarheid van deze eilanden over de zee ervoor zorgen dat er zich mensen zouden vestigen uit zeer uiteenliggende streken van de aarde. Velen waren afkomstig van het Aziatisch vasteland, anderen kwamen uit de kuststreken van zuidoost-Azië en Polynesië. Voor zover bekend waren de eersten die zich op die eilanden vestigden de raadselachtige Ainu, een Kaukasisch volk dat tegenwoordig nog maar in kleine aantallen bestaat in het noorden van het land; en evenals in China en Korea, zijn er ook Semitische en Arische mensentypen verschenen met een blozende huidskleur en een lange neus. Het lijkt geen twijfel dat er onder de vele groepen zwerfende immigranten die in de loop der tijden de Japanse eilanden hebben bereikt, ook overblijfselen zijn geweest van het oude Israël. □

Leidersvergadering in het teken van de individuele en de gezinsparaatheid

De leidersvergadering op de vrijdagavond van de algemene conferentie in april stond in het teken van het basisplan van de welzijnszorg zoals de kerk dat kent. De vergadering werd bezocht door algemene autoriteiten, regionale vertegenwoordigers en ringpresidenten of een van hun raadgevers.

Priesterschapsleiders werden aangespoord de bekendgemaakte veranderingen, die de persoonlijke en gezinsparaatheid, geestelijk groei en dienstbetoon ten goede zullen komen, uit te voeren. In het bijzonder werd de nadruk gelegd op het feit dat kerkleden meer dan ooit tevoren onafhankelijk en redzaam moeten zijn opdat zij de tegenwoordige economische en geestelijke uitdagingen beter het hoofd kunnen bieden.

Ringen, wijken en priesterschapsquorums werden aangemoedigd meer aandacht te besteden aan het verlenen van hulp aan zowel alleenstaanden als gezinnen in het verkrijgen van een financiële stabiliteit, het aanleggen en in stand houden van een voedselvoorraad en het ontwikkelen van een eigen produktie. Ook werd de priesterschapsleiders gevraagd het belang van de wet van vasten,

met inbegrip van een „royale vastengave” ten bate van hulpbehoevende leden door onderricht en voorbeeld te benadrukken. Van oudsher zijn de kerkleden aangemoedigd eenmaal per maand te vasten door zich twee opeenvolgende maaltijden te onthouden van eten en drinken en tenminste het bedrag dat uitgespaard werd door deze overgeslagen maaltijden of, indien mogelijk, een veel royelere gave aan het vastengavenfonds bij te dragen.

De bekendgemaakte veranderingen zijn volgens ouderling Thomas S. Monson van het Quorum der Twaalf „de belangrijkste en verstrekendste” met betrekking tot het welzijnszorg „sinds president Heber J. Grant in 1936 zijn gedenkwaardige toespraak over het basisdoel van het programma hield.”

Ouderling Monson merkte evenwel op: „Hoewel de methoden waarmee we het doel willen bereiken onderhevig zijn aan veranderde tijden en voortdurende openbaring, blijft het beginsel ondanks alle aanpassingen, onveranderd en onverminderd van kracht.”

Sprekend over de verscheidenheid aan welzijnsdiensten die de kerk in de loop der jaren heeft verstrekt, zei ouder-

ling Monson dat „het doel altijd is geweest de redzaamheid van ieder individu te bevorderen. Indien men op de hoogte is van de veranderingen, die zich sinds de invoering van het programma in 1936 hebben voorgedaan op het terrein van de welzijnszorg, dan ziet men dat de door president Hinckley aangekondigde veranderingen deel uit maken van een nimmer aflatende reeks.”

Het welzijnsprogramma is „door God gegeven en door geïnspireerde profeten uitgewerkt. Zo is het vanaf het begin geweest. Soms grijpen we terug naar ervaringen uit het verleden om de behoeften van vandaag het hoofd te kun-

nen bieden en voorbereid te zijn op de uitdagingen van morgen,” aldus ouderling Monson.

Bisschop Victor L. Brown benadrukte dat leden een verplichting hebben onafhankelijk en redzaam te zijn: „Binnengekomen berichten wijzen erop dat het door de kerk in het kader van de paraatheid opgezette hulpsysteem onder te veel mensen een foutief beeld van veiligheid heeft gecreërd.

Het is van belang dat iedereen begrijpt dat de hulpbronnen van de kerk slechts in een klein deel van de behoeften der leden zal kunnen voorzien. Deze hulpmiddelen zijn bestemd voor de armen en hulpbehoevenden, die er altijd zullen zijn; niet voor hen die zich niet hebben voorbereid.”

Bisschop Brown stelde tevens vast dat een getrouw naleven van de wet van vasten door de leden „een goede indicatie geeft hoe ver wij gevorderd zijn in onze voorbereiding de wet van toewijding te leven als de Heer het ons zou vragen.”

Ouderling J. Thomas Fyans, van het Presidium van het Eerste Quorum van Zeventig verklaarde dat de veranderingen „bedoeld zijn de leden der kerk aan te moedigen hun eigen gaven en bekwaamheden, hun financiële en persoonlijke hulpmiddelen te gebruiken om een tijdelijke onafhankelijkheid en redzaamheid te bewerkstelligen en dan anderen te helpen diezelfde onafhankelijkheid en redzaamheid te bereiken.

Wij moeten naar stoffelijke, emotionele, financiële en bovenal geestelijke redzaamheid streven.”

Ouderling Fyans benadrukte dat vaders en hoofden van gezinnen zullen leren welzijnsbeginselen in praktijk te brengen door „zijn of haar persoonlijke studie van de Schriften, gebed, de wil des

Heren te zoeken in hun gezinnen alsook in de priesterschapsquorums, ZHV en andere hulporganisaties van de kerk.”

Na deze uiteenzetting legde hij het begrip de priesterschapsquorums als „een werkende broederschap” uit. Sprekend over manieren waarop quorumleden elkaar kunnen helpen, noemde ouderling Fyans vier stappen die hij zou nemen als hij nu een plaatselijke priesterchapsleider zou zijn. Hij zou: (1) zijn eigen „stoffelijke reddingsvest” aantrekken; (2) een lijst samenstellen van alle hulpbronnen van iedere man in het quorum en hun bekwaamheden vaststellen; (3) de behoeften van de quorumleden vaststellen; en (4) zijn quorumleden onderwijzen en helpen redzaam te worden.

Zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de zustershulpvereniging zei ondermeer: „De zusters zullen zowel thuis als in de kerk een belangrijke rol spelen als zij de priesterschapsleiders ondersteunen in het succesvol laten verlopen van deze nieuwe fase in het welzijnsprogramma.

Door thuis en op de ZHV te onderwijzen kunnen vrouwen een beheersing van enkele fundamentele beginselen, die een basis vormen voor een liefdadige levenswandel bevorderen. De zusters willen vanzelfsprekend hun deel doen in dit wonderbaarlijke werk,” aldus zuster Smith.

Na deze presentaties omtrent welzijnszaken besprak ouderling Neal A. Maxwell, van het Quorum der Twaalf, hoe priesterschapsleiders „machtige mannen in de Here kunnen worden.”

Hij zei: „Neem de tijd om uw leden, als u hen onderwijst en leidt, uit te leggen wat er van hen verlangd wordt. Vele leden hebben er behoefte aan te worden onder-

wezen hoe de fundamentele beginselen van het werk des Heren verband houden met het dagelijkse leven. Wij moeten in die behoefte voorzien.

De eenvoud van het evangelie van Jezus Christus dient zich in de organisatie en programma's van de kerk te kunnen weerspiegelen.”

Ouderling Maxwell moedigde de leiders aan taken te delegeren. „Niet alleen voor hun bestwil, maar ook voor het bestwil van uw leden – om te voorkomen dat ook zij uitgeput raken.” Ook moedigde hij de leiders aan tijd vrij te maken om te kunnen nadenken, uitrusten en zich te bezinnen. Ouderling Maxwell benadrukte vervolgens het beginsel liefde als een belangrijke priesterschapsrichtlijn. „De lessen uit het verleden leren ons dat overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en liefde de enige manieren zijn waarop het menselijk gedrag vrijelijk en onherroepelijk veranderd kan worden.”

Eerder die dag was er in het kantoorgebouw van de kerk een symposium voor regionale vertegenwoordigers gehouden. Deze vergadering stond onder leiding van president Ezra Taft Benson van het Quorum der Twaalf Apostelen. President Gordon B. Hinckley was de belangrijkste spreker. In zijn toespraak besprak president Hickley de toenemende tendens van regeringszijde het gokken te legaliseren en zei „De drogredenen van de promoters van gokken, net zoals van promoters van andere immorele praktijken zijn doorzichtig en zeer zwak.”

President Hinckley zei dat het onomstotelijk vast stond dat gokken een armzalige manier is om aan geld te komen, net zoals immoraliteit.

President Hickley merkte overigens op dat hij in plaats van president Spencer W.

Kimball sprak, die niet aanwezig kon zijn vanwege zijn slechte gezondheid. Was hij wel bij machte geweest de conferentie bij te wonen dan zou „hij aangedrongen hebben op een uitbreiding van het zendingswerk in de kerk.” Aangaande het openen van die landen waar het evangelie nog niet gepredikt wordt zei president Hinckley: „Ik ben er zeker van dat de Heer de weg voor ons vrij zal maken als wij zover zijn de geboden mogelijkheden uit te buiten.”

Hij benadrukte dat er meer zendelingen nodig zijn. De zegeningen die voortkomen uit zendingswerk, en datgene wat in het begin een opoffering lijkt om op zending te gaan worden op de lange duur een investering die een leven lang opmerkelijke renten opleveren, die zelfs tot in de eeuwigheid strekken.

„De gevolgen van het werk van een zending zijn eeuwig. Aanvaarding van het evangelie onderwezen door een ware en toegewijde leraar beïnvloedt niet alleen de ontvanger, maar ook de generaties die volgen,” aldus president Hinckley.

Ook besteedde hij aandacht aan het tempelwerk en zei dat er in de komende maanden vijf nieuwe tempels ingewijd zullen worden, die het leven van vele mensen zullen zegenen.

De behoeften van leiders besprekend zei president Hinckley: „Ik denk dat de belangrijkste eigenschap van een leider zijn mentaliteit is.” Leiders moeten gewillig zijn te leren en op de hoogte raken met wat ervan hen verlangd wordt. Hij zei dat leiders kwaliteiten moeten ontwikkelen die vertrouwen scheppen.

Leiderschap „houdt ook een persoonlijke en oprechte interesse in de problemen en zorgen van hen die geleid worden en bovenal een gewilligheid om neer te knielen en naar grotere krachten te

zoeken dan die welke normaliter aanwezig zijn.”

President Hinckley zei dat kerkleiders de mensen moeten onderwijzen de geboden van de Heer te onderhouden, opdat zij waardig zullen zijn de zegeningen te ontvangen die voortvloeien uit gehoorzaamheid.

„Hun leven zal verrijkt worden en zij zullen gelukkig zijn als zij in licht en waarheid wandelen.”

Ook haalde hij een door president Heber J. Grant in oktober 1939 gedane uitspraak aan. „Hij sprak als een profeet en ik zie hem als een profeet als ik zijn woorden lees. „Ik beloof u, als dienstknecht van de levende God, dat iedere mens die de geboden van de Heer naleeft voorspoedig zal zijn; dat iedere belofte die God gegeven heeft zal worden vervuld; en dat hij in wijsheid, licht, kennis, intelligentie en bovenal in het getuigenis van Jezus Christus zal toenemen. Mag God een ieder van ons die een kennis van het evangelie hebben helpen dat onze levenswandel deze waarheden zal prediken.”

Nadat president Hinckley zijn toespraak had gehouden, spraken ouderling Carlos Asay en ouderling Dean L. Larsen van het Presidium van het Eerste Quorum van Zeventig aangaande „het voorbereiden van de jeugd op kerkwerk.” De presentatie benadrukte de invloed van persoonlijke en gezinsgebed, gezinsavond en Schriftstudie in het opdoen van kracht om uitdagingen het hoofd te kunnen bieden.

Ouderling David B. Haight, van het Quorum der Twaalf besprak daarna de activering van kerkleden en ouderling L. Tom Perry, besprak tenslotte de verschillende kerkraden. □

EEN HOOFDSTUK PER DAG

Alle leden worden aangemoedigd elke dag een hoofdstuk uit de vier evangeliën en vervolgens uit 3Nephi te lezen.

„Leert van Mij,” was de raad die onze Heer Jezus Christus ons gaf, „en gij zult rust vinden voor uw zielen” (Matt. 11:29).

Tijdens de algemene conferentie van april 1983 stelde het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf een plan voor aan alle leden van de kerk die verlangen naar de zegeningen die voortvloeien uit het volgen van de Heer.

President Gordon B. Hinckley zei: „Laten wij in ons leven de gewoonte ontwikkelen om de dingen te lezen die ons geloof in de Here Jezus Christus, de Heiland der wereld, versterken. Hij is de onmisbare figuur van onze theologie en van ons geloof. Iedere heilige der laatste dagen dient voor zichzelf, zonder enige twijfel, te weten dat Jezus de opgestane, levende Zoon van de levende God is. De Raad der Twaalf bepleit dat wij dagelijks een hoofdstuk lezen uit de vier evangeliën, dus Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes, en 3Nephi, in het bijzonder vanaf hoofdstuk 11, waar het bezoek van Christus aan de Nephieten staat beschreven. Ik zou dit programma graag willen onderschrijven en het u willen aanbevelen en u aansporen het te volgen.”

Het plan is heel simpel: lees elke dag een hoofdstuk uit het evangelie naar Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes. Dat is in totaal 89 hoofdstukken – 89 dagen of drie maanden dagelijks een hoofdstuk.

Als wij de vier evangeliën uit hebben, moeten de broeders ons aan om 3Nephi, wat ook wel ‚het vijfde evangelie’ wordt genoemd en 30 hoofdstukken bevat, te lezen.

Het grote doel van het Boek van Mormon in deze laatste dagen staat op het vanouds geïnspireerde titelblad – het is een boek „tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat JEZUS de CHRISTUS is, de EEUWIGE GOD, Die Zich aan alle natión openbaart.”

3Nephi is een getuige van de Heer Jezus Christus, een getuige van de leringen die verbonden zijn met Zijn aardse bediening en Zijn bediening direct na Zijn opstanding. Het lezen van 3Nephi, terwijl het jaar teneinde loopt, is ook een voorbereiding voor de volwassen heiligen der laatste dagen op de schriftstudie voor 1984 – het Boek van Mormon – voor de hele kerk. Door zich voor het lezen van het gehele Boek van Mormon, op 3Nephi te concentreren, verkrijgen de volwassenen een duidelijk beeld van het hoofddoel van het Boek van Mormon als een getuige van Christus.

Het ook op Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes concentreren, is voor de volwassenen een aanvulling op de schriftstudie voor 1983 – het Nieuwe Testament, dat in de klassen evangelieleer en in de Melchizedekse priesterschapslessen wordt onderwezen – voor de hele kerk.

„Kom, volg Mij” (Lucas 18:22) zei onze Heer. Om dit wijselijk te doen, moeten we allemaal zoveel mogelijk over Zijn leven en leringen weten. Door dagelijks in deze getuigen van Jezus te lezen zal ons begrip toenemen, ons geloof zich ontwikkelen en ons dagelijks kracht geven.

Laten we nu beginnen. Het zijn maar 119 hoofdstukken – 119 dagen die ons leven voor eeuwig kunnen veranderen! □

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

AUG 04 1983

